
Vedanta Paribhasha

वेदान्त परिभाषा

Document Information

Text title : Vedanta Paribhasha

File name : paribhasha.itx

Category : major_works

Location : doc_z_misc_major_works

Author : Dharmaraja Adhvarindra

Transliterated by : Sunder Hattangadi

Proofread by : Sunder Hattangadi

Translated by : -

Latest update : March 8, 2004

Send corrections to : sanskrit at cheerful dot c om

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

March 24, 2024

sanskritdocuments.org

Vedanta Paribhasha

वेदान्त परिभाषा

---

by Dharmaraja Adhvarindra

- १ प्रत्यक्ष प्रमाणम् ।
- २ अनुमानम् ।
- ३ उपमानम् ।
- ४ आगमः ।
- ५ अर्थापत्तिः ।
- ६ अनुपलब्धिः ।
- ७ प्रामाण्यम् ।
- ८ प्रयोजनम् ।

---

१ प्रत्यक्ष प्रमाणम् ।

यद्विधाविलासेन भूतभौतिकसृष्टयः ।

तं नौमि परमात्मानं सञ्चिदानन्दविग्रहम् ॥ १ ॥

यदन्तेवाशिपञ्चास्यैर्निरस्ता भेदिवारणाः ।

तं प्रणौमि नृसिंहाण्यं यतीन्द्रं परमं गुरुम् ॥ २ ॥

श्रीमद्भेदुटनाथाभ्यान् वेलाङ्गुडिनिवासिनः ।

जगद्गुरुनलं वन्दे सर्वतन्त्रप्रवर्तकान् ॥ ३ ॥

येन चिन्तामणौ टीका दशटीकाविभञ्जिनी ।

तर्कयूडामणिर्नाम कृता विद्वन्मनोरमा ॥ ४ ॥

टीका शशधरस्यापि बालव्युत्पत्तिदायिनी ।

पद्योजनया पञ्चापादिका व्याकृता तथा ॥ ५ ॥

तेन बोधाय मन्दानां वेदान्तार्थावलम्बिनी ।

धर्मराजाध्वरीन्द्रेण परिभाषा वितन्वते ॥ ६ ॥

षड् भवु धर्मार्थकाममोक्षाभ्येषु यतुर्विधपुरुषार्थेषु
 मोक्ष एव परमपुरुषार्थः, न स पुनरावर्तते ॥
 इत्यादिश्रुत्या तस्यैव नित्यत्वावगमात्, एतरेषां त्रयाणां प्रत्यक्षेण,
 ॥ तद्यथेदं कर्मजितो लोकः क्षीयते, एवमेवामुत्र पुण्यजितो लोकः क्षीयते ॥
 इत्यादिश्रुत्या य अनित्यत्वावगमाच्च । स य ब्रह्माज्ञानादिति
 ब्रह्म तज्ज्ञानं तत्प्रमाणाञ्च सप्रपञ्चं निरुच्यते ।
 तत्र प्रमाकरणां प्रमाणम् । तत्र स्मृतिव्यावृत्तं
 प्रमात्वमनधिगतावाधितार्थविषयकज्ञानत्वम् ।
 स्मृतिसाधारणान्तु अवाधितार्थविषयकज्ञानत्वम् ।
 नीरूपस्यापि कालस्येन्द्रियवेद्यत्वाभ्युपगमेन, धारावाहिकबुद्धेरपि
 पूर्वपूर्वज्ञानाविषय-तत्तत्क्षणाविशेषविषयकत्वेन न
 तत्राव्याप्तिः । किञ्च सिद्धान्ते धारावाहिकबुद्धिस्थले न
 ज्ञानभेदः, किन्तु यावद्धटस्फुरणं
 तावद्धटाकारान्तःकरणवृत्तिरेकैव,
 न तु नाना, वृत्तेः स्वविरोधिवृत्त्युत्तिपर्यन्तं
 स्थायित्वाभ्युपगमात्; तथा य तत्प्रतिकूलितयैतन्यरूपं
 घटादिज्ञानमपि तत्र तावत्कालीनमेकमेव इति नाव्याप्तिशङ्कापि ।
 ननु सिद्धान्ते घटादेर्मिथ्यात्वेन बाधितत्वात् कथं तज्ज्ञानं प्रमाणम् ?
 उच्यते । ब्रह्मसाक्षात्कारानन्तरं हि घटादीनां बाधः, यत्र
 त्वस्य सर्वमात्मैवाभूत् तत् केन कं पश्येत् ॥
 इति श्रुतेः । न तु संसारदशायां बाधः, यत्र हि द्वैतमिव भवति
 तदितर एतरे पश्यति इति श्रुतेः । तथा य 'अबाधित' - पदेन
 संसारदशायामबाधितत्वं
 विवक्षितम्, इति न घटादिप्रमायमव्याप्तिः । तद्दुक्तम् -
 ॥ देहात्मप्रत्ययो यद्भूत् प्रमाणत्वेन कल्पितः ।
 लौकिकं तद्भवेदेवं प्रमाणात्त्वाऽऽत्मनिश्चयात् ॥ इति ।
 'आ आत्मनिश्चयात्'-ब्रह्मसाक्षात्कारपर्यन्तमित्यर्थः ।
 'लौकिकम्' इति घटादिज्ञानमित्यर्थः ।
 तानि च प्रमाणानि षट् - प्रत्यक्षानुमानौपमानागम-
 अर्थापत्तिअनुपलब्धिभेदात् । तत्र प्रत्यक्षप्रमायाः करणं
 प्रत्यक्षप्रमाणम् । प्रत्यक्षप्रमा यात्र यैतन्यमेव,

'' યત્ સાક્ષાદપરોક્ષાદ્ બ્રહ્મ ઇતિ શ્રુતેઃ ।

'અપરોક્ષાદિ'ત્યસ્ય અપરોક્ષમિત્યર્થઃ ।

નનુ ચૈતન્યમનાદિ તત્ કથં ચક્ષુરાદેસ્તત્કરણત્વેન
પ્રમાણત્વમિતિ । ઉચ્યતે । ચૈતન્યસ્થાનાદિત્વેડપિ
તદભિવ્યગ્જક- અન્તઃકરણવૃત્તિરિન્દ્રિયસન્નિકર્ષાદિના
જાયતે ઇતિ વૃત્તિવિશિષ્ટં ચૈતન્યમાદિમદિત્યુચ્યતે
જ્ઞાનાવચ્છેદકત્વાચ્ચ વૃત્તૌ જ્ઞાનત્વોપચારઃ ।

તદ્દુક્તં વિવરણે અન્તઃકરણવૃત્તૌ જ્ઞાનત્વોપચારાત્ ।

નનુ નિરવયવસ્થાન્તઃકરણસ્ય પરિણામાત્મિકા વૃત્તિઃ કથમ્? ઇત્યમ્ ।

ન તાવદન્તઃકરણમ્ નિરવયવમ્, સાદિદ્રવ્યત્વેન સાવયવત્વાત્ ।

સાદિત્વગ્ચ તન્મનોડસૃજત ઇત્યાદિશ્રુતેઃ । વૃત્તિરૂપજ્ઞાનસ્ય

મનોધર્મત્વે ચ કામઃ સહુલ્લો વિચિકિત્સા શ્રદ્ધાડશ્રદ્ધા

ધૃતિરધૃતિર્હૃદીર્હૃદ્ભીરિત્યેતત્

સર્વ મન એવ ઇતિ શ્રુતિર્માનમ્, 'ધી' -શબ્દેન

વૃત્તિરૂપજ્ઞાનાભિધાનાત્ । અત એવ કામાદેરપિ

મનોધર્મત્વમ્ ॥

નનુ કામાદેરન્તઃકરણધર્મત્વે, અહમિચ્છામિ, અહં

જાનામિ, અહં બિભ્રેમિઇત્યાદ્યનુભવ આત્મધર્મત્વમવગાહમાનઃ

કથમુપપદ્યતે ? ઉચ્યતે । અયઃપિણ્ડસ્ય દગ્ધૃત્વાભાવેડપિ

દગ્ધૃત્વાશ્રયવહ્નિતાદાત્મ્યાધ્યાસાદ્

યથા અયો દહતિ ઇતિ વ્યવહારઃ તથા

સુખાદ્યાકારપરિણામ્યન્તઃ- કરણૌક્યાધ્યાસાત્

'' અહં સુખી, અહં દુઃખી ઇત્યાદિ વ્યવહારઃ ।

નનુ અન્તઃકરણસ્થેન્દ્રિયતયાડતીન્દ્રિયત્વાત્ કથં

પ્રત્યક્ષવિષયતેતિ । ઉચ્યતે । ન તાવદન્તઃકરણમિન્દ્રિયમિત્યત્ર

માનમસ્તિ । મનઃષષ્ઠાનીન્દ્રિયાણિ ઇતિ ભગવદ્ગીતાવચનં પ્રમાણમિતિ

ચેત્ ન અનિન્દ્રિયેણાપિ મનસા ષટ્ત્વસંખ્યાપૂરણાવિરોધાત્ ।

નહીન્દ્રિયગતસંખ્યાપૂરણમિન્દ્રિયેનેવેતિ નિયમઃ

'' યજમાનપગ્ચમા ઇડાં ભક્ષયન્તિ ઇત્યત્ર

ઋત્વિગ્ગતપગ્ચત્વસંખ્યાયા અનૃત્વિજાડપિ

यजमानेन वेदानध्यापयामास मलाभारतपञ्चमान् ॥
 एत्यादौ य वेदगतपञ्चत्वसंख्याया अवदेनापि भारतेन
 पूरणदर्शनात् ॥ १ ॥ इन्द्रियेभ्यः परा ऽर्थेभ्यश्च
 परं मनः ॥ २ ॥ इत्यादिश्रुत्या मनसोऽनिन्द्रियत्वावगमाच्च ।
 न यैवं मनसोऽनिन्द्रियत्वे सुभादिप्रत्यक्षस्य
 साक्षात्त्वं न स्यात् ॥ इन्द्रियाजन्यत्वादिति वाच्यम् ।
 नडीन्द्रियजन्यत्वेन ज्ञानस्य साक्षात्त्वम्
 अनुमित्यादेरपिमनोजन्यतया साक्षात्त्वापत्तेः
 ॥ ३ ॥ अथरज्ञानस्यानिन्द्रियजन्यस्य साक्षात्त्वानापत्तेश्च ।
 सिद्धान्ते प्रत्यक्षत्वप्रयोजकं किमिति चेत् ॥ किं ज्ञानगतस्य
 प्रत्यक्षत्वस्य प्रयोजकं पृच्छसि ॥ किं वा विषयगतस्य ।
 आद्ये प्रमाणयैतन्त्यस्य विषयावच्छिन्नयैतन्यामेदं ॥ इति ब्रूमः ।

तथाहि त्रिविधं यैतन्त्यम् -

विषययैतन्त्यं प्रमाणयैतन्त्यं प्रमातृयैतन्त्यं
 येति । तत्र घटाद्यवच्छिन्नं यैतन्त्यं विषययैतन्त्यम्
 अन्तःकरणवृत्त्यवच्छिन्नं यैतन्त्यं प्रमाणयैतन्त्यम्
 अन्तःकरणवच्छिन्नं यैतन्त्यं प्रमातृयैतन्त्यम् ।

तत्र यथा तडागोदकं छिद्रान्निर्गत्य कुल्यात्मना

केदारान् प्रविश्य तद्ददेव यत्तुष्ठाण्णाधाकारं भवति तथा
 तैजसमन्तःकरणमपि यक्षुरादिद्वारा निर्गत्य
 घटादिविषयदेशं गत्वा घटादिविषयाकारेण परिणामते । स
 एव परिणामो वृत्तिरित्युच्यते । अनुमित्यादिस्थले तु अन्तःकरणस्य
 न वङ्गन्यादित्येवमनम् वङ्गन्यादेश्चक्षुराद्यसन्निकर्षात् ।
 तथा य अयं घटः ॥ ४ ॥

इत्यादिप्रत्यक्षस्थले घटादेस्तदाकारवृत्तेश्च
 अखिरेकत्र देशे समवधानात् तद्गुणवच्छिन्नं यैतन्त्यमेकमेव
 विभाजकयोरप्यन्तःकरणवृत्तिघटादिविषययोः अेकदेशस्थत्वेन
 भेदाजनकत्वात् । अत एव महान्तर्वर्तिघटावच्छिन्नाकाशा
 न महावच्छिन्नाकाशाद्भिद्यते । तथा य अयं घटः ॥ ५ ॥

॥ इति घटप्रत्यक्षस्थले घटाकारवृत्तेर्घटसंयोगितया
 घटावच्छिन्नयैतन्त्यस्य तद्गुणवच्छिन्नयैतन्त्यस्य

न-वेवमपि धर्माधर्माद्विगोचरानुमित्यादिस्थले

धर्माधर्मयोः प्रत्यक्षत्वापत्तिः

धर्माधवच्छिन्नयैतन्यस्य प्रमातृयैतन्याभिन्नतया

धर्माद्विसत्तायाः प्रमातृसत्तानतिरेकादिति चेत्

न योग्यत्वस्यापि विशेषविशेषणत्वात् ।

न-वेवमपि "रूपी घटः" इति प्रत्यक्षस्थले

घटगतपरिमाणोः प्रत्यक्षत्वापत्तिः

रूपावच्छिन्नयैतन्यस्य परिमाणोः धवच्छिन्नयैतन्यस्य

यैकतया रूपावच्छिन्नयैतन्यस्य प्रमातृयैतन्याभेदे

परिमाणोः धवच्छिन्नयैतन्यस्यापि प्रमात्रभिन्नतया

परिमाणोः द्विसत्तायाः प्रमातृसत्तातिरिक्तत्वाभावात्

इति चेत् न तत्तदाकारवृत्त्युपहितत्वस्यापि

प्रमातृविशेषणत्वात् ।

रूपाकारवृत्तिदशायां परिमाणोः धाकारवृत्त्यभावेन अतिव्याप्त्यभावात् ।

न-वेवं वृत्तावव्याप्तिः अनवस्थाभियां वृत्तिगोचरवृत्त्यनङ्गीकारेण

तत्र स्वाकारवृत्त्युपहितत्वघटितोक्तलक्षणभावात् इति चेत् न ।

अनवस्थाभियां वृत्तेर्वृत्त्यन्तराविषयत्वेऽपि स्वविषयत्वाभ्युपगमेन

स्वविषयवृत्त्युपहितप्रमातृयैतन्याभिन्नसत्ताकत्वस्य तत्रापि भावात् ।

अेवाञ्चान्तःकरणतद्द्वर्मादीनां केवलसाक्षिविषयत्वेऽपि

तत्तदाकारवृत्त्यभ्युपगमेन उक्तलक्षणस्य तत्रापि सत्तान्नाव्याप्तिः ।

न यान्तःकरणतद्द्वर्मादीनां

वृत्तिविषयत्वाभ्युपगमे केवलसाक्षिविषयत्वाभ्युपगमविरोध

इति वाच्यम् । न हि वृत्तिं विना साक्षिविषयत्वं

केवलसाक्षिवेधत्वम् किन्त्विन्द्रियानुमानाद्विप्रमाणव्यापारमन्तरेण

साक्षिविषयत्वम् अत

अेवाऽऽङ्कारटीकायामाचार्यैरुमाकारान्तः-

करणवृत्तिरङ्गीकृता । अत अेव य प्रातिभासिकरणस्थले

रणताकाराविधावृत्तिः साम्प्रदायिकैरङ्गीकृता । तथायान्तःकरणतद्द्वर्माद्विषु

केवलसाक्षिवेधेषु वृत्त्युपहितत्वघटितलक्षणस्य

सत्त्वान्नाव्याप्तिः । तदयं निर्गलितार्थः -

"स्वाकारवृत्त्युपहित-

प्रमातृयैतन्यसत्तातिरिक्तसत्ताकत्वशून्यत्वे सति योग्यत्वं विषयस्य

प्रत्यक्षत्वम् ।

तत्र संयोग- संयुक्ततादात्म्यादीनां सन्निकर्षाणां

चैतन्याभिव्यञ्जकवृत्तिजनने विनियोगः ।

सा य वृत्तिश्चतुर्विधा - संशयो निश्चयो गर्वः स्मरणमिति ।

अेवंविधवृत्तिभेदेन अेवमध्यन्तःकरणं मन

एति बुद्धिरिति अलङ्कार एति चित्तमिति चाप्यायते । तदुक्तम् -

मनोबुद्धिरलङ्कारश्चित्तं करणमन्तरम् ।

संशयो निश्चयो गर्वः स्मरणं विषया एमे ॥

तस्य प्रत्यक्षं द्विविधम् सविकल्पकनिर्विकल्पकभेदात् । तत्र सविकल्पकं

वैशिष्ट्यावगाहि ज्ञानम् । यथा

घटमलं जानामि एत्यादिज्ञानम् ।

निर्विकल्पकन्तु संसर्गानवगाहि ज्ञानम् । यथा

सोऽयं देवदत्तः तत्त्वमसि एत्यादिवाक्यजन्यं ज्ञानम् ।

ननु शाब्दमिदं ज्ञानम् न प्रत्यक्षम्

एन्द्रियाजन्यत्वात्

एति येत् न । नहि एन्द्रियजन्यत्वं

प्रत्यक्षत्वे तन्त्रम् दूषितत्वात् किन्तु योग्यवर्तमानविषयकत्वे

सति प्रमाणचैतन्यस्य विषयचैतन्याभिन्नत्वमित्युक्तम् ।

तथाय सोऽयं देवदत्तः एति वाक्यजन्यज्ञानस्य

सन्निकृष्टविषयतया अलिर्निःसृतान्तःकरणवृत्त्य- ष्युपगमेन

देवदत्तवच्छिन्नचैतन्यस्य वृत्त्यवच्छिन्नचैतन्याभिन्नतया

सोऽयं देवदत्तः एति वाक्यजन्यज्ञानस्य प्रत्यक्षत्वम् ।

अेवं तत्त्वमसि एत्यादिवाक्यजन्यज्ञानस्यापि

तत्र प्रमातुरेव विषयतया तदुभयाभेदस्य सत्त्वात् ।

ननु वाक्यजन्यज्ञानस्य पदार्थसंसर्गावगाहितया

कथं निर्विकल्पकत्वम् ? उच्यते । वाक्यजन्यज्ञानविषयत्वे

हि न पदार्थसंसर्गत्वं तन्त्रम् अनभिमतसंसर्गस्यापि

वाक्यजन्यज्ञानविषयत्वापत्तेः किन्तु तात्पर्यविषयत्वम् ।

प्रकृते य सदेव सोम्येदमग्र आसीत् एत्युपक्रम्य

तत् सत्यम् स आत्मा तत्त्वमसि श्वेतकेतो

एत्युपसंलारेण विशुद्धेऽब्रह्मणि वेदान्तानां तात्पर्यमवसितम्

अेकत्वं निश्चीयते ।

ततश्च तद्गुपडितं यैतन्यम् ष्मरसाक्षी । तय्यानादि
तद्गुपाधेर्मायाया अनादित्वात् । मायावच्छिन्नं यैतन्यं य परमेश्वरः ।
मायाया विशेषणत्वे ष्मरत्वं उपाधित्वे साक्षित्वं
ष्तीश्वरत्वसाक्षित्वयोर्भेदः न तु धर्मिणोरीश्वरतत्साक्षिणोः ।

स य परमेश्वर अेकोऽपि स्वोपाधिभूतमायानिष्ठसत्त्वरजस्तमोगुणभेदेन
ब्रह्माविष्युमडेश्वरादिशब्दवाच्यतां भजते ।

ननु ष्मरसाक्षिणोऽनादित्वे तदैक्षत बहुस्यां प्रजायेय
ष्त्यादौ सृष्टिपूर्वसमये परमेश्वरस्यागन्तुकमीक्षणमुख्यमानं
कथमुपपद्यते उच्यते । यथा विषयेन्द्रियसन्निकर्षादिकारणवशेन
शुवोपाध्यन्तःकरणस्य वृत्तिभेदा जायन्ते तथा सृज्यमान-
प्राणिकर्मवशेन परमेश्वरोपाधिभूतमायाया वृत्तिविशेषाः

" ष्ममिदानीं स्रष्टव्यम् " ष्ममिदानीं पालयितव्यम् "

" ष्ममिदानीं संडर्तव्यम् " ष्मयाद्याकारा जायन्ते । तासां य
वृत्तीनां सादित्वात्तत्प्रतिबिम्बितयैतन्यमपि सादीत्युच्यते ।
अेवं साक्षिद्वैविध्येन प्रत्यक्षज्ञानद्वैविध्यम् । प्रत्यक्षत्वं
य ज्ञेयगतं ञ्मिगतं य निरूपितम् । तत्र ज्ञ्मिगतप्रत्यक्षत्वस्य
सामान्यलक्षणं सित्वमेव " पर्वतो वह्निमान् " ष्मयादावपि
वडून्यद्याकारवृत्त्युपडितयैतन्यस्य स्वात्मांशे स्वप्रकाशतया
प्रत्यक्षत्वात् । तत्तद्विषयाशप्रत्यक्षत्वन्तु पूर्वोक्तमेव । तस्य य
आन्तिरूपप्रत्यक्षे नातिव्यापितुः ब्रह्मप्रमासाधारणप्रत्यक्षत्व-
सामान्यनिर्वचनेन तस्यापि लक्ष्यत्वात् । यदा तु प्रत्यक्षप्रमाया
अेव लक्षणं वक्तव्यं तदा पूर्वोक्तलक्षणोऽबाधितत्वं विषयविशेषाणं
देयम् । शुक्तिरूप्यादिब्रह्मस्य संसारकालीनबाधविषयप्रातिभासिक-
रजतादिविषयकत्वेनोक्तलक्षणालाभावात् नातिव्याप्तिः ।

ननु विसंवादिप्रवृत्त्या आन्तिज्ञातसिद्धावपि तस्य
प्रातिभासिकतत्कालोत्पन्नरजतादिविषयकत्वे न प्रमाणात्
देशान्तरीयरजतस्य क्लृप्तस्यैव तद्विषयत्वसम्भवादिति येत्
न तस्यासन्निकृष्टतया प्रत्यक्षविषयत्वायोगात् । न य ज्ञानं
तत्र प्रत्यासत्तिः ज्ञानस्य प्रत्यासत्तित्वे तत अेव वडून्यादेः
प्रत्यक्षत्वापत्तौ अनुमानाद्युच्छेदापत्तेः ।

ननु रजतोत्पादकानां रजतावयवादीनामभावे शुक्तौ
 कथं तवापि रजतमुत्पद्यते इति चेत् उच्यते । न हि
 लोकसिद्धसामग्री प्रातिभासिकरजतोत्पादिका किन्तु
 विलक्षणैव । तथा हि कायादिदृष्टिदूषितलोचनस्य पुरोवर्ति-
 द्रव्यसंयोगादिदमाकारा याकश्चिज्याकारा य काश्चिदन्तःकरण-
 वृत्तिरुद्येति । तस्यां य वृत्तौ षडमवच्छिन्नचैतन्यं प्रतिबिम्बते ।
 तत्र पूर्वोक्त्यरीत्या वृत्तेर्निर्गमनेन षडमवच्छिन्नचैतन्यवृत्तवच्छिन्न-
 चैतन्यं प्रमातृचैतन्यं यामिन्नं भवति । ततश्च प्रमातृचैतन्या-
 मिन्नविषयचैतन्यनिष्ठा शुक्तित्व प्रकारिकाऽविद्या याकश्चिज्यादि-
 सादृश्यसन्दर्शनसमुद्बोधितरजतसंस्कारसङ्गीथीना कायादिदोष-
 समवलिता रजतरूपार्थाकारेण रजतज्ञानाभासाकारेण य परिणामते ।

परिणामो नाम उपादानसमसत्ताककार्यापत्तिः ।

विवर्तो नाम उपादानविषमसत्ताककार्यापत्तिः ।

प्रातिभासिकरजतव्याविद्यापेक्षया परिणाम इति

चैतन्यापेक्षयाविवर्त इति योच्यते ।

अविद्यापरिणामरूपञ्च तद्रजतमविद्याधिष्ठाने

षडमवच्छिन्नचैतन्ये वर्तते अस्मन्मते सर्वस्यापि

कार्यस्य स्वोपादानाविद्याधिष्ठानाश्रितत्वनियमात् ।

ननु चैतन्यनिष्ठरजतस्य कथमिदं रजतमिति पुरवर्तिना

तादात्म्यम् । उच्यते - यथा न्यायमते आत्मनिष्ठस्य

सुभाटेः शरीरनिष्ठत्वेनोपलम्भः शरीरस्य

सुभाद्यधिकरणतावच्छेदकत्वात् तथा चैतन्यमात्रस्य

रजतं प्रत्यनधिष्ठानतया षडमवच्छिन्नचैतन्यस्य

तदधिष्ठानत्वेन षडमोऽवच्छेदकतया रजतस्य

पुरोवर्तिसंसर्गप्रत्यय उपपद्यते । तस्य य

विषयचैतन्यस्य तदन्तःकरणोपहित चैतन्यामिन्नतया

विषयचैतन्येऽध्यस्तमपि रजतं साक्षिण्यध्यस्तं

केवलसाक्षिवेद्यं सुभादिवदन्यवेद्यमिति योच्यते ।

ननु साक्षिण्यध्यस्तत्वे " अहं रजतम् " इति " तद्गान् "

इति वा प्रत्ययः स्यात् " अहं सुभी " इतिवत् इति चेत्

उच्यते । न हि सुभादीनामन्तःकरणावच्छिन्नचैतन्यनिष्ठा-

विधाकार्यत्वप्रयुक्तम् " अलं सुधी " इति ज्ञानम् सुभादीनां
घटादिवच्छुद्धयैतन्य एवाध्यासात् । किन्तु यस्य यदाकारा-
नुभववाहितसंस्कारसङ्कृताविधाकार्यत्वं तस्य तदाकारा-
नुभवविषयत्वम् इत्येवानुगतं नियामकम् । तथा य
एदमाकारानुभववाहितसंस्कारसङ्कृताविधाकार्यत्वाद् घटादे-
रिदमाकारानुभवविषयत्वम् अलमाकारानुभववाहितसंस्कार-
सङ्कृताविधाकार्यत्वादनन्तःकरणैरेरलमाकारानुभवविषयत्वम्
शरीरेन्द्रियादेरुभयविधानुभवसंस्कारसङ्कृताविधाकार्यत्वा-
दुभयविधानुभवविषयत्वम् । तथायोभयविधानुभवः - एदं
शरीरम् अलं देलः अलं मनूष्यः अलं ब्राह्मणः एदं यक्षुः
अलं काणः एदं श्रोत्रम् अलं बधिर इति । प्रकृते
प्रातिभासिकरजतस्य प्रमातृयैतन्याभिन्नेदमवच्छिन्नयैतन्य-
निष्ठाविधाकार्यत्वेऽपि एदं रजतमिति सत्यस्थलीयेदमाकारा-
नुभववाहितसंस्काररजन्तवादिदमाकारानुभवविषयता न तु

" अलं रजतम् " इत्यलमाकारानुभवविषयता इत्यनुसन्धेयम् ।

नवेवमपि मिथ्यारजतस्य साक्षात् साक्षिसम्बन्धितया भानसम्भवे
रजतगोयरज्ञानाभासरूपाया अविधावृत्तेरभ्युपगमः किमर्थमिति येत्
उच्यते । स्वगोयरवृत्त्युपहितप्रमातृयैतन्यभिन्नसत्ताकत्वाभावस्य
विषयापरोक्षत्वरूपतया रजतस्यापरोक्षसिद्धये तदभ्युपगमात् ।
नन्विदं वृत्ते रजताकारवृत्तेश्च प्रत्येकमेकैकविषयत्वे गुरुमतवद्विशिष्ट-
ज्ञानानध्युपगमे कुतो भ्रमज्ञानासिद्धिरिति येत् न वृत्तिद्वय-
प्रतिभिम्बितयैतन्यस्यैकस्य सत्यमिथ्यावस्तुतादात्म्यावगाहित्वेन
भ्रमत्वस्वीकारात् । अत एव साक्षिज्ञानस्य सत्यासत्यविषयतया
प्रामाण्यानियमादप्रामाण्योक्तिः साम्प्रदायिकानाम् ।

ननु सिद्धान्ते देशान्तरीयरजतमध्यविधाकार्यमध्यस्तञ्चेति
कथं शुक्तिरूप्यस्य ततो वैलक्षण्यम् इति येत् न । त्वन्मते
सत्यत्वाविशेषेऽपि केषाञ्चित् क्लृप्तत्वं केषाञ्चित् स्थायित्वम्
इत्यत्र यदेव नियामकं तदेव स्वभावविशेषादिकं ममापि । यद्वा
घटाद्यध्यासे अविधैव दोषत्वेन हेतुः शुक्तिरूपाद्यध्यासे तु
कायाद्योऽपि दोषाः । तथायागन्तुकदोषरजन्तत्वं प्रातिभासिकत्वे
प्रयोजकम् । अत एव स्वप्नोपलब्धरथादीनामागन्तुकनिद्रादोषरजन्तत्वात् ।

प्रातिभासिकत्वम् ।

ननु स्वप्नस्थले पूर्वानुभूतरथादेः स्मरणमात्रेणैव व्यवहारोपत्तौ
न रथादिसृष्टिकल्पनम् गौरवात् इति चेत् न रथादेः
स्मृतिमात्राभ्युपगमे रथं पश्यामि " " स्वप्ने रथ-
मद्राक्ष्यम् " इत्याधनुभवविरोधापत्तेः । " अथ रथान्
रथयोगान् पथः सृजते " इति रथादिसृष्टिप्रतिपादकश्रुति-
विरोधापत्तेश्च । तस्मात् शुक्तिरूप्यवत् स्वप्नोपलब्धरथाद्योऽपि
प्रातिभासिका यावत्प्रातिभासमवतिष्ठन्ते ।

ननु स्वप्ने रथाद्यधिष्ठानतथोपलभ्यमानदेशविशेषस्थापि
तदाऽऽसन्निकृष्टतया अनिर्वचनीयप्रातिभासिकदेशोऽभ्युपगन्व्यः
तथा य रथाद्यध्यासः कुत्र इति चेत् न चैतन्यस्य स्वयंप्रकाशस्य
रथाद्यधिष्ठानत्वात् । प्रतीयमानं रथाद्यस्तीत्येव प्रतीयते इति
सद्रूपेण प्रकाशमानं चैतन्यमेवाधिष्ठानम् । देशविशेषोऽपि
धिदध्यस्तः प्रातिभासिकः रथाद्यविन्द्रियग्राह्यत्वमपि प्रातिभासिकम्
तदा सर्वेन्द्रियाणामुपरमात् । " अहं रथः " इत्यादिप्रतीत्यापादनन्तु
पूर्ववन्निरसनीयम् । स्वप्नरथदयः साक्षान्मायापरिणामा इति
केचित् । अन्तःकरणद्वारा तत्परिणामा इत्यन्ये ।

ननु रथादेः शुद्धचैतन्याध्यस्तत्वे इदानीं तत्साक्षा-
त्काराभावेनजगरणोऽपि स्वप्नोपलब्धरथाद्योऽनुवर्तेरन् ।
उच्यते । कार्यविनाशो हि द्विविधः कश्चिदुपादानेन सः कश्चित्तु
विद्यमानशेषोपादाने । आद्यो बाधः द्वितीयस्तु निवृत्तिः । आद्यस्य
कारणमधिष्ठानतत्त्वसाक्षात्कारः तेन विनोपादानभूताया
अविद्याया अनिवृत्तेः । द्वितीयस्य कारणं विरोधिवृत्त्युत्पत्ति-
र्दोषनिवृत्तिर्वा । तद्विषयं ब्रह्मसाक्षात्काराभावात् स्वप्नप्रपञ्चो मा
बाधिष्ठानं मुसलप्रदारेण घटादेरिव विरोधिप्रत्ययान्तरोदयेन
स्वप्नकीर्णतनिद्रादिदोषनाशेन वा रथादिनिवृत्तौ को विरोधः ।

अथ य शुक्तिरूप्यस्य शुक्त्यवच्छिन्नचैतन्यनिष्ठतूलाविद्या-
कार्यत्वपक्षे शुक्तिरितिज्ञानेन तदज्ञानेन सः रजतस्य बाधः ।
मूलाविद्याकार्यत्वपक्षे तु मूलाविद्याया ब्रह्मसाक्षात्कारमात्र-
निवर्त्यतया रजतस्य तत्र शुक्तिज्ञानान्निवृत्तिमात्रम् मुसल-
प्रदारेण घटस्थेव ।

ननु शुक्तौ रजतस्य प्रतिभाससमये प्रातिभासिकसत्ताभ्युपगमे

" नेदं रजतम् " एति त्रैकालिकनिषेधज्ञानं न स्यात् किन्तु

" एदानीमिदं न रजतम् " एति स्यात् " एदानीं घटः

श्यामो न " एतिवत् एति येत् न नडि तत्र

रजतत्वावच्छिन्नप्रतियोगिताकाभावो निषेधधीविषयः किन्तु

लौकिकपारमार्थिकत्वावच्छिन्न- प्रातिभासिकरजतप्रतियोगिताकः

व्यधिकरणधर्मावच्छिन्नप्रतियोगिताकाभावाभ्युपगमात् ।

ननु प्रातिभासिके रजते पारमार्थिकत्वमवगतं न वा । अनवगमे

प्रतियोगितावच्छेदकावच्छिन्नरजतस्त्वज्ञानाभावाद्भाव-

प्रत्यक्षानुपपत्तिः । अवगमेऽपरोक्षावभासस्य तत्कालीनविषय-

सत्तानियतत्वाद् रजते पारमार्थिकत्वमध्यनिर्वचनीयं

रजतदेवोत्पन्नमिति तदवच्छिन्नरजतसत्त्वे तदवच्छिन्नाभावस्तत्र

कथं वर्तत एति येत् न पारमार्थिकत्वस्याधिष्ठाननिष्ठस्य रजते

प्रतिभाससम्भवेन रजतनिष्ठपारमार्थिकत्वोत्पत्त्यनभ्युपगमात् ।

यत्रारोप्यमसन्निकृष्टं तत्रैव प्रातिभासिकवस्तूत्पत्तेरङ्गीकारात् ।

अत एव एन्द्रियसन्निकृष्टतया जवाकुसुमगतलौडित्यस्य स्फुटिके

भानसम्भवात् न स्फुटिकेऽनिर्वचनीयलौडित्योत्पत्तिः । न-वेवं

यत्र जपाकुसुमं द्रव्यान्तरव्यवधानादसन्निकृष्टं तत्र

लौडित्यप्रतीत्या प्रातिभासिकं लौडित्यं स्वीडियतामिति येत्

न एष्टत्वात् ।

एवं प्रत्यक्षभ्रमान्तरेष्वपिप्रत्यक्षसामान्यलक्षणानुगमो

यथार्थप्रत्यक्षलक्षणासद्भावश्च दर्शनीयः ।

उक्तं प्रत्यक्षं प्रकारान्तरेण द्विविधम् - एन्द्रियजन्यं तदजन्यं येति ।

तत्रेन्द्रियाजन्यं सुभाटित्यक्षम् मनस एन्द्रियत्वनिराकरणेत् ।

एन्द्रियाणि पञ्च घ्राणरसनयक्षुःश्रोत्रत्वगात्मकानि । सर्वाणि

येन्द्रियाणि स्वस्वविषयसंयुक्तान्येव प्रत्यक्षज्ञानं जनयन्ति ।

तत्र घ्राणरसनत्वगिन्द्रियाणि स्वस्थानस्थितान्येव गन्धरस-

स्पर्शापलम्भान् जनयन्ति यक्षुःश्रोत्रे तु स्वत एव विषयदेशं

गत्वा स्वस्वविषयं गृह्णीतः श्रोत्रस्यापि यक्षुरादिवत्

परिच्छिन्नतयाभेर्यादृष्टेशगमनसम्भवात् । अत एवानुभवो

" भेरीशब्दो मया श्रुतः " एति । वीथितरङ्गादिन्यायेन

कर्णशङ्कुलीप्रदेशेऽन्तशब्दोत्पत्तिकल्पनायां गौरवम्
 ॥ भेरीशब्दो मया श्रुतः ॥ इति प्रत्यक्षस्य भ्रमत्वकल्पनायां
 गौरवं च स्यात् ।

तदेवं व्याख्यातं प्रत्यक्षम् ।

इति वेदान्तपरिभाषायां प्रत्यक्षपरिच्छेदः ।

२ ॥ अनुमानम् ॥

अथानुमानं निरूप्यते । अनुमितिकरणमनुमानम् । अनुमितिश्च
 व्याप्तिज्ञानत्वेन व्याप्तिज्ञानजन्या । व्याप्तिज्ञानानुव्यवसायादेस्तत्त्वेन
 तज्जन्यत्वाभावात्प्रानुमितित्वम् ।

अनुमितिकरणं च व्याप्तिज्ञानम् । तत्संस्कारोऽवान्तरव्यापारः ।
 न तु तृतीयविद्गुणपरामर्शोऽनुमितौ करणम् तस्यानुमितिहेतुत्वासिद्ध्या
 तत्करणत्वस्य दूरनिरस्तत्वात् । न च संस्कारजन्यत्वेनानुमितेः
 स्मृतिव्यापत्तिः स्मृतिप्रागभावजन्यत्वस्य संस्कारमात्रजन्यत्वस्य
 वा स्मृतिव्यप्रयोजकतया संस्कारध्वंससाधारणसंस्कारजन्यत्वस्य
 तदप्रयोजकत्वात् ।

न च यत्र व्याप्तिस्मरणानुमितिस्तत्र कथं संस्कारोऽहेतुरिति
 वाच्यम् व्याप्तिस्मृतिस्थवेऽपि तत्संस्कारस्थैवानिमितिहेतुत्वात् ।
 नहि स्मृतेः संस्कारनाशकत्वनियमः स्मृतिधारादर्शनात् । न
 यानुबुद्धसंस्काराद्यनुमित्यापत्तिः तद्बुद्धोपस्थापि सङ्कारित्वात् ।
 अयं च ॥ अयं धूमवान् ॥ इति पक्षधर्मताज्ञाने ॥ धूमो
 वह्निव्याप्यः ॥ इत्यनुभववाहितसंस्कारोद्बोधे च सति ॥ वह्निमान् ॥
 इत्यनुमितिर्भवति । न तु मध्ये व्याप्तिस्मरणम् तज्जन्यं
 ॥ वह्निव्याप्यधूमवानयम् ॥ इत्यादि विशिष्टज्ञानं वा
 हेतुत्वेन कल्पनीयम् गौरवान्मानाभावाच्च । तच्च व्याप्तिज्ञानं
 वह्निविषयकज्ञानांश एव करणम् न तु पर्वतविषयकज्ञानांश
 इति ॥ पर्वतो वह्निमान् ॥ इति ज्ञानस्य वङ्ग्यंश एव अनुमितित्वम्
 न पर्वतांशे तदंशे प्रत्यक्षत्वस्योपपादितत्वात् ।

व्याप्तिश्चाशेषसाधनाश्रयाश्रितसाध्यसामानाधिकरण्यरूपा ।
 सा च व्यभिचारादर्शने सति सङ्घारदर्शनेन गृह्यते । तच्च
 सङ्घारदर्शनं भूयोदर्शनं सकृद्दर्शनं वेति विशेषो नादरणीयः

सत्यत्वासिद्धेः ।

न य नीरूपस्य ब्रह्मणः कथं याक्षादिज्ञानविषयतेति
वाच्यम् नीरूपस्यापि रूपादेः प्रत्यक्षविषयत्वात् । न य
नीरूपस्य द्रव्यस्य यक्षुराद्ययोग्यत्वमिति नियमः मन्मते
ब्रह्मणो द्रव्यत्वासिद्धेः । गुणाश्रयत्वं समवायिकारणत्वं
वा द्रव्यत्वम् एति तेऽभिमतम् । न हि निर्गुणस्य ब्रह्मणो
गुणाश्रयता नापि समवायिकारणता समवायासिद्धेः । अस्तु
वा द्रव्यत्वं ब्रह्मणः तथापि नीरूपस्य कालस्येव याक्षादि -
ज्ञानविषयत्वे न विरोधः ।

यद्वा त्रिविधं सत्त्वम् - पारमार्थिकं व्यावहारिकं
प्रातिभासिकं चेति । पारमार्थिकं सत्त्वं ब्रह्मणः व्यावहारिकं
सत्त्वमाकाशादेः प्रातिभासिकं सत्त्वं शुक्तिरजतादेः । तथा य
" घटः सन् " एति प्रत्यक्षस्य व्यावहारिकसत्त्वविषयत्वेन
प्रामाण्यम् । अस्मिन् पक्षे घटादेर्ब्रह्मणि निषेधो न स्वरूपेण
किन्तु पारमार्थिकत्वेनैवेति न विरोधः । अस्मिन् पक्षे य
मिथ्यात्वलक्षणो पारमार्थिकत्वावच्छिन्नप्रतियोगिताकत्व -
मत्यन्ताभावविशेषाणं द्रष्टव्यम् । तस्माद्गुणपन्नं
मिथ्यात्वानुमानमिति ।

एति वेदान्तपरिभाषायामनुमानपरिच्छेदः ।

3 उपमानम् ।

अथोपमानं निरूप्यते । तत्र सादृश्यप्रमाकरणमुपमानम् ।
तथा हि - नगरेषु दृष्टगोपिण्डस्य पुरुषस्य वनं गतस्य
गवेयेन्द्रियसन्निकर्षे सति भवति प्रतीतिः " अयं पिण्डो गोसदृशः "
एति । तदनन्तरं य भवति निश्चयः " अनेन सदृशी मदीया
" गौः " एति । तत्रान्वयव्यतिरेकाभ्यां गवयनिष्ठगोसादृश्यज्ञानं
करणम् गोनिष्ठगवयसादृश्यज्ञानं क्लृप्तम् ।

न येदं प्रत्यक्षेण सम्भवति गोपिण्डस्य तदेन्द्रियासन्निकर्षात् ।
नाप्यनुमानेन गवयनिष्ठगोसादृश्यस्य अतस्त्विद्गत्वात् । नापि
मदीया गौरेतद्रवयसदृशी
अननिष्ठसादृश्यप्रतियोगित्वात्

लक्ष्यस्वरूपामेदं बाधाभावात् योग्यता ।

आसत्तिश्चाव्यवधानेन पदजन्मपदार्थोपस्थितिः ।

मानान्तरोपस्थापितपदार्थस्यानवयवोधाभावात्

'पदजन्मा' इति । अत एवाश्रुतस्थले तत्तत्पदाध्याहारः ।

'द्वारम्' इत्यादौ 'पिधेडि' इति । अत एव 'धषे त्वा'

इत्यादिमन्त्रे 'छिनमि' इति पदाध्याहारः । अत एव

विकृतिषु सूर्याय जुष्टं निर्वपामि इति पदप्रयोगः ।

पदार्थश्च द्विविधः - शक्यो लक्ष्यश्चेति । तत्र शक्तिर्नाम

पदानामर्थेषु मुष्या वृत्तिः । यथा 'घट' - पदस्य

पृथुबुध्नोदराधाकृतिविशिष्टे वस्तुविशेषे वृत्तिः । सा य

शक्तिः पदार्थान्तरम् सिद्धान्ते कारणेषु कार्यानुकूलशक्तिमात्रस्य

पदार्थान्तरत्वात् । सा य तत्तत्पदजन्मपदार्थज्ञानरूपकार्यानुमेया ।

तादृशशक्तिविषयत्वं शक्यत्वम् ।

तस्य जातेरेव न व्यक्तेः व्यक्तीनामानन्त्येन गुरुत्वात् ।

कथं तर्हि गवादिपदाद्यव्यक्तिमानमिति येत् जातेर्व्यक्ति -

समानसंवित्रसंवेद्यत्वादिति ब्रूमः । यद्वा गवादिपदानां

व्यक्तौ शक्तिः स्वरूपसती न तु ज्ञाता उेतुः जातौ तु सा

ज्ञाता उेतुः । न य व्यक्त्यंशे शक्तिज्ञानमपि कारणम्

गुणरवात् । जातिशक्तिमत्त्वज्ञाने सति व्यक्तिशक्तिमत्त्वज्ञानं

विना व्यक्तिधीविलम्बाभावाच्च । अत एव न्यायमतेऽप्यनवयव

शक्तिः स्वरूपसतीति सिद्धान्तः ।

ज्ञायमानशक्तिविषयत्वमेव वाच्यत्वमिति जातिरेव वाच्या ।

अथवा व्यक्तर्लक्षणायाऽवगमः । यथा नीलो घटः इत्यत्र

'नील' - शब्दस्य नीलगुणविशिष्टे लक्षणा तथा

जातिवाचकस्य तद्विशिष्टे लक्षणा । तदुक्तम् अनन्यलभ्यः

शब्दार्थः इति । अत एव शक्यो निरूपितः ।

अथ 'लक्ष्य' - पदार्थो निरूप्यते । तत्र लक्षणविषयो

लक्ष्यः । लक्षणा य द्विविधा - डेवलक्षणा लक्षितलक्षणा

येति । तत्र शक्यसाक्षात्सम्बन्धः डेवलक्षणा । यथा

गङ्गायां घोषः इत्यत्र प्रवादसाक्षात्सम्बन्धिनि तीरे

'गङ्गा' - पदस्य डेवलक्षणा । यत्र शक्यपरम्परा -

सम्बन्धेनार्थान्तरप्रतीतिस्तत्र लक्षितलक्षणा यथा

' द्विरेक ' - पदस्य रेकद्रये शक्तस्य ' भ्रमर ' -

पदघटित - परम्परासम्बन्धेन मधुकरे वृत्तिः । गौण्यपि लक्षितलक्षणीव ।

यथा " सिंढो मानवकः " इत्यत्र ' सिंढ ' - शब्दवाच्य

सम्बन्धिकीर्त्यादिसम्बन्धेन मानवकस्य प्रतीतिः ।

प्रकारान्तरेण लक्षणा त्रिविधा - जललक्षणा अजललक्षणा

जलजललक्षणा । तत्र शक्यमनन्तर्भाव्य यत्रार्थान्तर -

प्रतीतिस्तत्र जललक्षणा । यथा " विषं भुङ्क्व " इत्यत्र स्वार्थ

विधाय शत्रुगृहे भोजननिवृत्तिर्लक्ष्यते । यत्र शक्यार्थ -

मन्तर्भाव्यैवार्थान्तरप्रतीतिः तत्रजललक्षणा यथा

" शुक्लो घटः " इति । अत्र छि ' शुक्ल ' - शब्दः स्वार्थ

शुक्लगुणमन्तर्भाव्यैव तद्गति द्रव्ये लक्षणया वर्तते ।

यत्र छि विशिष्टवाचकः शब्द अेकदेशं विधाय अेकदेशे

वर्तते तत्र जलजललक्षणा यथा " सोऽयं

देवदत्तः " इति । अत्र छि पदद्रव्यवाच्ययोर्विशिष्टयोरैक्या -

नुपपत्त्या पदद्रव्यस्य विशेष्यमात्रपरत्वम् । यथा वा

" तत्त्वमसि " इत्यादौ ' तत् ' - पदवाच्यस्य

सर्वज्ञत्वादिविशिष्टस्य ' त्वं ' - पदवाच्येनान्तःकरण -

विशिष्टनैक्यायोगात् अैक्यसिद्ध्यर्थं स्वरूपे लक्षणोति

साम्प्रदायिकाः ।

यन्तु भ्रमः - " सोऽयं देवदत्तः " तत्त्वमसि " इत्यादौ

विशिष्टवाचकपदानामेकदेशपरत्वेऽपि न लक्षणा

शक्युपस्थितविशिष्टयोः अभेदान्वयानुपपत्तौ विशेष्ययोः

शक्युपस्थितयोरेव अभेदान्वयाविरोधात् । यथा

" घटोऽनित्यः " इत्यत्र ' घट ' - पदवाच्यैकदेशघटत्वस्य -

अयोग्यत्वेऽपि योग्यघटव्यक्त्या सलानित्यत्वान्वयः ।

यत्र पदार्थैकदेशस्य विशेषणतयोपस्थितिः तत्रैव

स्वातन्त्र्येणोपस्थितये लक्षणभ्युपगमः । यथा

" नित्यो घटः " इत्यत्र ' घट ' - पदात् घटत्वस्य शक्य्या

स्वातन्त्र्येणानुपस्थित्या तादृशोपस्थित्यर्थ

' घट-पदस्य घटत्वे लक्षणा । अेवमेव " तत्त्वमसि "

इत्यादिवानुपस्थितयोः न लक्षणा शक्य्या स्वातन्त्र्येणोपस्थितयोः

' तत्त्वं ' - पदार्थयोरभेदा-वये भाषकाभावात् । अन्यथा

" गेडे घटः " " घटे रूपात् " " घटमानय "

धत्यादौ घटत्वगेडत्वादेरभिमान-वयभोधायोग्यतया

तत्रापि ' घटा ' - द्विपदानां विशेष्यमात्रपरत्वं लक्षणाथैव

स्यात् । तस्मात् तत्त्वमसि " धत्याद्विवाक्येषु

आचार्याणां लक्षणोक्तिरभ्युपगमवादेन बोध्या ।

" जडजडल्लक्षणोदाहरण-तु " काकेभ्यो दधि रक्ष्यताम् "

धत्याथैव तत्र शक्यकाकत्वपरित्यागेन अशक्यदध्युपघातकत्व-

पुरस्कारेणाकाकेऽपि ' काक ' - शब्दप्रवृत्तेः ।

लक्षणाभीजन्तु तात्पर्यानुपपत्तिरेव न तु अन्वयानुपपत्तिः

" काकेभ्यो दधि रक्ष्यताम् " धत्यत्र अन्वयानुपपत्त्यभावात्

" गङ्गायां घोषः " धत्यादौ तात्पर्यानुपपत्तेरपि सम्भवात् ।

लक्षणा य न पदमात्रवृत्तिः किन्तु वाक्यवृत्तिरपि । यथा

" गम्भीरायां नद्यां घोषः " धत्यत्र " गम्भीरायां नद्याम् "

धति पदद्वयसमुदायस्य तीरे लक्षणा । ननु वाक्यस्याशक्ततया

कथं शक्यसम्बन्धरूपा लक्षणा उच्यते । शक्त्या यत्

पदसम्बन्धेन ज्ञाप्यते तत्सम्बन्धो लक्षणा । शक्तिज्ञाप्यश्च

यथा पदार्थस्तथा वाक्यार्थोऽपीति न काचिदनुपपत्तिः ।

अेवमर्थवादवाक्यानां प्रशंसारूपाणां प्राशस्त्ये लक्षणा

" सोऽरोदीत् " धत्यादिनिन्दार्थवादवाक्यानां निन्दितत्वे लक्षणा ।

अर्थवादगतपदानां प्राशत्यादिलक्षणाभ्युपगमे अेकेन पदेन

लक्षणया तद्गुणस्थितिसम्भवे पदान्तरवैयर्थ्य स्यात् । अेवं य

विध्यपेक्षितप्राशस्त्यरूपपदार्थप्रत्यायकतया अर्थवादपदसमुदायस्य

पदस्थानीयतया विधिवाक्येनैकवाक्यत्वं भवति धत्यर्थवादवाक्यानां

पदैकवाक्यता । इव तर्हि वाक्यैकवाक्यता । यत्र प्रत्येकं

भिन्नभिन्नसंसर्गप्रतिपादकयोर्वाक्ययोरकाङ्क्षावशेन

मडावाक्यार्थबोधकत्वम् । यथा " दर्शपूर्णमासाभ्यां "

स्वर्गकामो यजेत " धत्याद्विवाक्यानां " समिधो यजति "

धत्याद्विवाक्यानां य परस्परपेक्षिताङ्गाङ्गिभावबोधकतया

अेकवाक्यता । तद्गुणं भट्टपादैः -

" स्वार्थबोधे समाभानामङ्गाङ्गित्वाधपेक्षया ।

तत्प्रतीतीच्छयोश्चरितत्ववृत्पतातात्पर्यनिराकरणापरम् अन्यथा
तात्पर्यनिश्चयकृलकवेदान्तविचारवैयर्थ्यप्रसङ्गात् । केचित्तु -
शाब्दज्ञात्वावच्छेदेन न तात्पर्यज्ञानं छेत्तिरित्येवंपरम्
यतुर्थवर्णकवाक्यम् तात्पर्यसंशयविपर्ययोत्तरशाब्दज्ञानविशेषे
य तात्पर्यज्ञानं छेत्तरेव छेदं वाक्यमेतत्परमुतान्यपरमिति संशये
तद्विपर्यये य तद्दुत्तरवाक्यार्थविशेषनिश्चयस्य तात्पर्यनिश्चयं
विनाऽनुपपत्तेरित्याहुः ।

तस्य तात्पर्यं वेदे भीमांसापरिशोधितन्यायादेवावधर्यते
लोके तु प्रकरणादिना । तत्र लौकिकवाक्यानां मानान्तरा -
वगतार्थतयाऽनुवादकत्वम् वेदे तु वाक्यार्थस्यापूर्वतया
नानुवादकत्वम् । तत्र लोके वेदे य कार्यपराणामिव सिद्धार्थानामपि
प्रामाण्यम् " पुरस्ते जातः " इत्यादिषुअ सिद्धार्थेऽपि पदानां
सामर्थ्यावधारणात् । अत एव वेदान्तवाक्यानां ब्रह्मणि प्रामाण्यम् ।
यथ यैतत् तथा विषयपरिच्छेदे वक्ष्यते ।

तत्र वेदानां नित्यसर्वज्ञपरमेश्वरप्राणीतत्वेन प्रामाण्यमिति -
नैयायिकाः । वेदानां नित्यत्वेन निरस्तसमस्तपुंद्दुषणतया
प्रामाण्यमिथ्यध्वरभीमांसकाः । अस्माकं तु मते वेदो न नित्यः
उत्पत्तिमत्त्वात् । उत्पत्तिमत्त्वं य अस्य मडतो भूतस्य
निःश्रितमेतद्वेदो यजुर्वेदः सामवेदोऽथर्ववेदः " इत्यादिश्रुतेः ।

नापि वेदानां त्रिक्षणवस्थायित्वम् " य एव वेदो
देवदत्तेनाधीतः सः एव मयामि " इत्यादिप्रत्यभिज्ञाविरोधात् ।
अत एव गकारादिवर्णानामपि न क्षणिकत्वम् " सोऽयं गकारः
इत्यादिप्रत्यभिज्ञाविरोधात् । तथा य वर्णपदवाक्यसमुदायस्य
वेदस्य वियदादिवत् सृष्टिकालीनोत्पत्तिकत्वं प्रलयकालीन -
ध्वंसप्रतियोगित्वं य न तु मध्ये वर्णानामुत्पत्तिविनाशौ
अनन्तगकारादिकल्पनायां गौरवात् । अनुश्रारणादृशायां
वर्णानामनभिव्यक्तिस्तदुश्रारणरूपव्यञ्जकालाभावात् न
विरुध्यते अन्धकारस्थघटानुपलम्भवत् । " उत्पन्नो
गकारः " इत्यादिप्रत्ययस्तु " सोऽयं गकारः " " इत्यादिप्रत्यभिज्ञाविरोधादप्रामाण्यम् ।
वर्णाभिव्यञ्जक -
ध्वनिगतोत्पत्तिनिर्गुणितपरम्परासम्बन्धविषयत्वेन

प्रमाणं वा । तस्मान्न वेदानां क्षणिकत्वम् ।

ननु क्षणिकत्वाभावेऽपि वियदादिप्रपञ्चवदुत्पत्तिमत्त्वेन
परमेश्वरकर्तृकतया पौरुषेयत्वात्पौरुषेयत्वं वेदानामिति तव
सिद्धान्तो भज्येत इति चेत् न । न हि तावत् पुरुषेण
उच्यार्थमाज्ञात्वं पौरुषेयत्वम् गुरुभतेऽप्यध्यापकपरम्परया
पौरुषेयत्वापत्तेः । नापि पुरुषाधीनोत्पत्तिकत्वं पौरुषेयत्वम्
नैयायिकाभिमतपौरुषेयत्वानुमानेऽस्मदादिना सिद्धसाधनापत्तेः ।
किन्तु सजातीयोऽर्थारण्यारण्यमपेक्षोऽर्थारण्यविषयत्वम् । तथा य
सर्गाद्यकाले परमेश्वरः पूर्वसर्गसिद्धवेदानुपूर्वीसमानानुपूर्वीकं
वेदं विरचितवान् न तु तद्विजातीयं वेदमिति न सजातीयोऽर्थारण्य -
अनपेक्षोऽर्थारण्यविषयत्वं पौरुषेयत्वं वेदस्य । भारतादीनान्तु
सजातीयोऽर्थारण्यमनपेक्ष्यैवोऽर्थारण्यमिति तेषां पौरुषेयत्वम् ।
अत्र पौरुषेयापौरुषेयभेदेन द्विविध आगमो निरूपितः ।
इति वेदान्तपरिभाषायामागमपरिच्छेदः ।

५ अर्थापत्तिः ।

इदानीमर्थापत्तिर्निरूप्यते । तत्रोपपाद्यज्ञानेनोपपादककल्पन -
मर्थर्थास्तिः । तत्रोपपाद्यज्ञानं करणम् उपपादकज्ञानं
कृत्वम् । येन विना यदनुपपन्नं तत् तत्रोपपाद्यम् । यस्याभावे
यस्यानुपपत्तिः तत् तत्रोपपादकम् । यथा रात्रिभोजनेन
विना दिवाऽभुञ्जानस्य पीनत्वमनुपपन्नम् इति तादृशं
पीनत्वमुपपाद्यम् यथा वा रात्रिभोजनस्याभावे तादृश -
पीनत्वस्यानुपपत्तिः इति रात्रिभोजनमुपपादकम् ।

सा यार्थापत्तिर्द्विविधा - दृष्टार्थापत्तिः श्रुतार्थापत्तिश्चेति ।
तत्र दृष्टार्थापत्तिर्यथा " इदं रजतम् " इति पुरोवर्तिनि
प्रतिपन्नस्य रजतस्य " नेदं रजतम् " इति तत्रैव
निषिध्यमानत्वं सत्यत्वऽनुपपन्नम् इति रजतस्य सद्भिन्नत्वं
सत्यत्वात्यन्ताभाववत्त्वं वा मिथ्यात्वं कल्पयति ।
श्रुतार्थापत्तिर्यथा यत्र श्रूयमाणवाक्यस्य स्वार्थानुपपत्तिमुपेन
अर्थान्तरकल्पनम् । यथा " तरति शोकमात्मवित् " इत्यत्र
श्रुतस्य शोकशब्दवाच्यबन्धजातस्य ज्ञाननिवर्त्यत्वस्यान्यथा -

नुपपत्त्या अन्धस्य मिथ्यात्वं कल्पते । यथा वा ॥ ७७ ॥
 देवदत्तो ॥ गृहे न ॥ ७८ ॥ इति वाक्यश्रवणानन्तरं ७७विनो गृहासत्त्वं
 अङ्घ्रिःसत्त्वं कल्पयति ।

श्रुतार्थापत्तिश्च द्विविधा - अभिधानानुपपत्तिः अभिहितानुपपत्तिश्च ।
 तत्र यत्र वाक्यैकदेशश्रवणोऽन्वयाभिधानानुपपत्त्या अन्वयाभिधानोपयोगि
 पदान्तरं कल्प्यते तत्राभिधानानुपपत्तिः । यथा ' द्वारम् ' इत्यत्र
 ' पिघेडि ' इति पदाध्याहारः यथा वा ॥ विश्वजिता विजित ॥
 इत्यत्र ' स्वर्गकाम ' - पदाध्याहारः ।

ननु ' द्वारम् ' इत्याद्यावन्वयाभिधानात् पूर्वम् एवमन्वयाभिधानं
 पिधानापस्थापकपदं विनाऽनुपापन्नमिति कथं ज्ञानमिति चेत् न
 ' अभिधान ' - पदेन करणव्युत्पत्त्या तात्पर्यस्य विवक्षितत्वात् ।
 तथा च द्वारकर्मकपिधानक्रियासंसर्गपरत्वं पिधानोपस्थापकपदं
 विनाऽनुपपन्नमिति ज्ञानं तत्रापि सम्भाव्यते ।

अभिहितानुपपत्तिस्तु यत्र वाक्यावगतोऽर्थोऽनुपपन्नत्वेन ज्ञातः
 सन्नर्थान्तरं कल्पयति तत्र द्रष्टव्या । तथा ॥ स्वर्गकामो ज्योतिष्टोमेन
 यजेत ॥ इत्यत्र स्वर्गसाधनत्वस्य क्षणिकयागगततयाऽवगतस्या -
 नुपपत्त्या मध्यवर्त्यपूर्वं कल्प्यते ।

न येयमर्थापत्तिरनुमानेऽन्तर्भवितुमर्हति अन्वयव्यभ्य -
 ज्ञानेनान्वयिन्यनन्तर्भावात् । व्यतिरेकिणश्चानुमानत्वं प्रागेव
 निरस्तम् । अत एवार्थापत्तिस्थले ' अनुमिनोमि ' इति नानुव्यवसायः
 किन्तु ॥ अनेन ७८ कल्पयामि ॥ इति ।

ननु अर्थापत्तिस्थले ॥ ७९ ॥ इत्यनेन विनाऽनुपपन्नमिति ज्ञानकरणम्
 इत्युक्तम् तत्र किमिदं ॥ तेन विनाऽनुपपन्नत्वम् ॥ ।
 तदभावव्यपकाभावप्रतियोगित्वमिति ब्रूमः ।

अेवमर्थापत्तेर्मानान्तरत्वसिद्धौ व्यतिरेकि नानुमानान्तरम्
 ॥ पृथिवीतरेभ्यो सिद्धते ॥ इत्याद्याद्यौ गन्धवत्त्वमितरभेदं
 विनाऽनुपपन्नमित्यादिज्ञानस्य करणत्वात् । अत
 अेवानुव्यवसायः ॥ पृथिव्यामितरभेदं कल्पयामि ॥ इति ।
 इति वेदान्तपरिभाषायामर्थापत्तिपरिच्छेदः ।

६ अनुपलब्धि ।

छादनीं षष्ठं प्रमाणं निरूप्यते । ज्ञानकरणाजन्त्याभावानुभवा -
साधारणकारणमनुपलब्धिर्दुर्लभं प्रमाणम् । अनुमानाद्विज्ञान्या -
तीन्द्रियाभावानुभवहेतावनुमानादावतिव्याप्तिवारणायानुपलब्ध्यान्तं
पदम् । अदृष्टाद्यै साधारणकारणैः तद्व्याप्तिवारणायानुपलब्धिरिति ।
अभावस्मृत्यसाधारणहेतुसंस्कारैः तद्व्याप्तिवारणायानुभवति
विशेषणम् । न यातीन्द्रियाभावानुमितस्थलेऽप्यनुपलब्ध्यैवाभावो
गृह्यताम् विशेषाभावादिति वाच्यम् । धर्माधर्मानुपलब्धिसत्त्वेऽपि
तदभावाविशेषेन योग्यानुपलब्धेरैवाभावाग्राहकत्वात् ।

ननु कुत्र योग्यानुपलब्धिः । किं योग्यस्य प्रतियोगिनोऽनुपलब्धिः ।
उत योग्येऽधिकरणे प्रतियोगिनोऽनुपलब्धिः । नाधः स्तम्भे
पिशाचादिभेदस्याप्रत्यक्षत्वापत्तेः । नान्त्यः आत्मनि धर्माध -
भावस्यापि प्रत्यक्षत्वापत्तेरिति चेत् न " योग्या यासावनुप -
लब्धिश्चेति " कर्मधारयाश्रयात् । अनुपलब्धेर्योग्यता य
तर्कितप्रतियोगिसत्त्वप्रसञ्जितप्रतियोगिकत्वम् । यस्याभावो
गृह्यते तस्य यः प्रतियोगी तस्य सत्त्वेनाधिकरणे तर्कितेन
प्रसञ्जनयोग्यमापादनयोग्यं प्रतियोग्युपलब्धिस्वरूपं यस्य
अनुपलम्भस्य तत्त्वं तदनुपलब्धेर्योग्यत्वमित्यर्थः । तथाहि -
स्फीतालोकावति भूतले यद्वि घटः स्यात् तदा घटोपलम्भः
स्यादित्यापादनसम्भवात् तादृशभूतले घटाभावोऽनुपलब्धिगम्यः ।
अन्यकारे तु तादृशापादनासम्भवात्तानुपलब्धिगम्यता । अत
अवस्तम्भे तादात्म्येन पिशाचसत्त्वे स्तम्भवत् प्रत्यक्षत्वापत्त्या
तदभावोऽनुपलब्धिगम्यः । आत्मनि धर्मादिसत्त्वेऽप्यस्यातीन्द्रियतया
निरुक्तोपलम्भापादनासम्भवात् न धर्माधभावस्यानुपलब्धिगम्यत्वम् ।

ननुक्तरीत्याऽधिकरणेन्द्रियसन्निकर्षस्थले अभावस्याऽनुपलब्धिगम्यत्वं
त्वदनुमतम् । तत्र क्लृप्तेन्द्रियमेवाभावाकारवृत्तावपि करणम्
छन्द्रेणान्वयव्यतिरेकानुविधानादिति चेत् न । तत्रप्रतियोग्यनुपलब्धे -
रण्यभावग्रहे हेतुत्वेन क्लृप्तत्वेन करणत्वमात्रस्य कल्पनात् ।
छन्द्रेणस्य याभावेन समं सन्निकर्षाभावेनाभावग्रहाहेतुत्वात्
छन्द्रेणान्वयव्यतिरेकयोरधिकरणज्ञानाद्युपक्षीणत्वेनान्वयथासिद्धेः ।

" ननु भूतले घटो न छत्याधभावानुभवस्थले भूतलांशे

प्रत्यक्षत्वमुभयसिद्धमिति तत्र वृत्तिनिर्गमनस्यावश्यकत्वेन
 भूतलावच्छिन्नयैतन्यवत् तन्निष्ठघटाभावावच्छिन्नयैतन्यस्यापि
 प्रमात्रभिन्नतया घटाभावस्य प्रत्यक्षतैव सिद्धान्तेऽपि धृति
 येत् सत्यम् अभावप्रतीतेः प्रत्यक्षत्वेऽपि तत्कारणस्यानुप -
 लब्धेर्मानान्तरत्वात् । न हि इलीभूतज्ञानस्य प्रत्यक्षत्वे
 तत्कारणस्य प्रत्यक्षप्रमाणात्तानियतत्वमस्ति । " दशमस्त्वमसि
 धृत्यादिव्याक्यजन्यज्ञानस्य प्रत्यक्षत्वेऽपि तत्कारणस्य
 व्याक्यस्य प्रत्यक्षप्रमाणात्तानियतत्वात् ।

इलवैजात्यं विना कथं प्रमाणाभेदं धृति येत् न वृत्तिवैजात्यमात्रेण
 प्रमाणावैजात्योपपत्तेः । यथा य घटाद्यभावाकारवृत्तिर्नेन्द्रियजन्या
 धृन्द्रियस्य विषयेणासन्निकर्षात् किन्तु घटाद्यनुपलब्धिर्गुण -
 मानान्तरजन्येति भवत्यनुपलब्धेर्मानान्तरत्वम् ।

ननु अनुपलब्धिर्गुणमानान्तरपक्षेऽभावप्रतीतेः प्रत्यक्षत्वे
 घटवति घटाभावस्यमस्यापि प्रत्यक्षत्वापत्तौ तत्राध्यनिर्वचनीय -
 घटाभावोऽभ्युपगम्येत । न येष्टापत्तिः तस्य मायोपादानक -
 त्वेऽभावत्वानुपपत्तेः मायोपादानकत्वाभावे मायायाः
 सकृदकार्योपादानत्वानुपपत्तिरिति येत् न । घटवति
 घटाभावस्यमो न तत्कालोत्पन्नघटाभावविषयकः किन्तु
 भूतलरूपपादौ विद्यमानो लौकिको घटाभावो भूतले आरोप्यते
 धृत्यन्यथाभ्यातिरेव आरोप्यसन्निकर्षस्थले सर्वत्रान्यथाभ्यातिरेव
 व्यवस्थापनात् ।

अस्तु वा प्रतियोगिमिति तदभावस्यमस्थले तदभावस्यानिर्वचनीयत्वम्
 तथापि तदुपादानं मायैव । नख्युपादानोपादेययोरत्यन्तसाजात्यम्
 तन्तुपटयोरपि तन्तुत्वपटत्वादिना वैजात्यात् यत्किञ्चित्साजात्यस्य
 मायया अनिर्वचनीयघटाभावस्य य मिथ्यात्वधर्मस्य विद्यमानत्वात् ।
 अन्यथा व्यावहारिकं घटाभावं प्रति कथं मायोपादानमिति कुतो
 नाशङ्क्याः । न य विजातीययोरभ्युपादानोपादेयभावे ब्रह्मैव
 जगदुपादानं स्यादिति वाच्यम् प्रपञ्चविभ्रमाधिष्ठानत्वरूपस्य
 तस्येष्टत्वात् परिणामित्वरूपस्योपादानत्वस्य निरवयवे
 ब्रह्मण्यनुपपत्तेः । तथा य प्रपञ्चस्य परिणाम्युपादानं माया
 न ब्रह्म धृति सिद्धान्तं धृत्यलमतिप्रसङ्गेन ।

स याभावश्चतुर्विधः - प्रागभावः प्रध्वंसाभावोऽत्यन्त

किं न पश्यसि संसारं तत्रैवाज्ञानकल्पितम् ॥

एति । अत एव विवरणोऽविधानुमाने प्रागभावाव्यतिरिक्तत्वविशेषणम्
तत्त्वप्रदीपिकायामविधालक्षणो भावत्व-विशेषणं च सऽगच्छते ।

एवं यतुर्विधानामभावाणां योग्यानुपलब्ध्या प्रतीतिः ।

तत्रानुपलब्धिर्मनान्तरम् ।

एवमुक्तानां प्रमाणानां प्रामाण्यं स्वत एवोत्पद्यते ज्ञायते य ।

तथा हि स्मृत्यनुभवसाधारणं संवादिप्रवृत्त्यनुकूलं तद्भति
तत्प्रकारकज्ञानत्वं प्रामाण्यम् । तस्य ज्ञानसामान्यसामग्रीप्रयोज्यं
न त्वधिकं गुणमपेक्षते प्रामात्रेऽनुगतगुणाभावात् । नापि
प्रत्यक्षप्रमायां भूयोऽवयवेन्द्रियसन्निकर्षः रूपादिप्रत्यक्षे

आत्मप्रत्यक्षे च तदभावात् सत्यपि तस्मिन् पीतः शऽभः

एति प्रत्यक्षस्य भ्रमत्वाच्च । अत एव न सत्त्विऽगपराभर्षादिक -

मध्यनुमित्यादिप्रमायां गुणः असत्त्विऽगपराभर्षादिस्थलेऽपि
विषयाभाधेनानुमित्यादेः प्रमात्वात् । न यैवमप्रमाप प्रमा स्यात्
ज्ञासामान्यसामग्र्या अविशेषादिति वाच्यम् । दोषाभावस्यापि
उेतुत्वाऽङ्गीकारात् । न यैवं परतस्त्वम् आगन्तुकभाकारणापेक्षायामेव
परतस्त्वात् ।

ज्ञायते य प्रामाण्यं स्वतः । स्वतो ग्राह्यत्वं च दोषाभावे सति

यावत्स्वाश्रयग्राहकसामग्रीग्राह्यत्वम् । स्वाश्रयो वृत्तिज्ञानम्

तद्ग्राहकं साक्षिज्ञानम् । तेनापि वृत्तिज्ञाने गृह्यमाणे तद्गतं

प्रामाण्यमपि गृह्यते । न यैवं प्रामाण्यसंशयानुपपत्तिः

तत्र संशयानुरोधेन दोषस्यापि सत्त्वेन दोषाभावघटित -

स्वाश्रयग्राहकाभावेन तत्र प्रामाण्यस्यैवाग्राहात् । यद्वा

यावत्स्वाश्रयग्राहकग्राह्यत्वयोग्यत्वं स्वतस्त्वम् । संशयस्थले

प्रामाण्यस्योक्तयोग्यतासत्त्वेऽपि दोषवशेनाग्राहात् न संशयानुपपत्तिः ।

अप्रामाण्यन्तु न ज्ञानसामान्यसामग्रीप्रयोज्यम् प्रमाया -

मध्यप्रामाण्यापत्तेः किन्तु दोषप्रयोज्यम् । नाप्यप्रामाण्यं

यावत्स्वाश्रयग्राहकग्राह्यम् अप्रामाण्यघटकतदभाववत्त्वादे -

वृत्तिज्ञानानुपनीतत्वेन साक्षिणाग्राहीतुमशक्यत्वात् । किन्तु

विसंवादिप्रवृत्त्यादिकिऽगकानुमित्यादिविषय एति परत

एवाप्रामाण्यमुत्पद्यते ज्ञायते य ।

एति वेदान्तपरिभाषायामनुपलब्धिपरिच्छेदः ।

७ प्रामाण्यम् ।

अेवं निरूपितानां प्रमाणाणां प्रामाण्यं द्विविधम् -
व्यावहारिकतत्त्वावेदकत्वं पारमार्थिकतत्त्वावेदकत्वं चेति । तत्र
ब्रह्मस्वरूपवागालिप्रमाणाव्यतिरिक्तानां सर्वप्रमाणांनामाद्यं
प्रामाण्यम् तद्विषयाणां व्यवहारदशायां बाधाभावात् ।
द्वितीयन्तु श्रुतब्रह्मैक्यपराणां सदेव सोम्येदमत्र आसीत्
एत्यादिनां तत्त्वमसि एत्यन्तानाम् तद्विषयस्य श्रुतपरैक्यस्य
कालत्रयांभाष्यत्वात् । तस्यैक्यं 'तत्त्वं' - पदार्थज्ञानाधीन-
ज्ञानमिति प्रथमं 'तत्' - पदार्थो लक्षाप्रमाणाभ्यां निरूप्यते ।

तत्र लक्षणं द्विविधम् - स्वरूपलक्षणं तटस्थलक्षणं चेति ।
तत्र स्वरूपमेव लक्षणं स्वरूपलक्षणम् । यथा सत्यादिकं
ब्रह्मस्वरूपलक्षणम् सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म, आनन्दो
ब्रह्मेति व्यजनात् एत्यादिश्रुतेः । ननु स्वस्य स्ववृत्तित्वाभावे
कथं लक्षात्त्वमिति चेत् न स्वस्यैव स्वापेक्षया धर्मिधर्म -
भावव्यनया लक्ष्यलक्षात्त्वसम्भवात् । तद्दुक्तम् - आनन्दो
विषयानुभवश्चो नित्यत्वं चेति सन्ति धर्माः अपृथक्त्वेऽपि
चैतन्यात् पृथगिवावभासन्ते एति ।

तटस्थलक्षणं नाम यावल्लक्ष्यकालमनवस्थितत्वे सति यद्व्यावर्तकं
तदेव । यथा गन्धवत्त्वं पृथिवीलक्षणम् मलाप्रलये परमाणुषु
उत्पत्तिकाले घटादिषु य गन्धाभावात् । प्रकृते य जगज्जन्मादिकारणत्वम् ।
अत्र 'जगत्' - पदेन कार्यजातं विवक्षितम् । कारणत्वं य
कर्तृत्वम् अतोऽविद्याद्यौ नातिव्याप्तिः । कर्तृत्वं य तत्तद्गुणादान -
गोयरापरोक्षज्ञानचिकिर्षाकृतिमत्त्वम् । श्वरस्य तावद्गुणादानगोयरा -
परोक्षज्ञानसद्भावे - यः सर्वज्ञः सर्ववित् यस्य ज्ञानमयं तपः ।
तस्मादेतद्ब्रह्म नाम रूपमन्नं य जायते । एत्यादिश्रुतिर्मानम् ।
तादृशचिकिर्षासद्भावे य सोऽकामयत बहु स्यां प्रजायेय
एत्यादिश्रुतिर्मानम् । तादृशकृतौ य तन्मनोऽकुरुत
एत्यादिवाक्यम् ।

ज्ञानेच्छाद्यन्तमगर्भं लक्षणत्रितयं विवक्षितम् अन्यथा
व्यर्थविशेषणोपात्तेः । अत एव जन्मस्थितिध्वंसानामन्यतमस्यैव
लक्षणो प्रवेशः । अयं च लक्षणानि नव सम्पद्यन्ते । ब्रह्मणो
जगज्जन्मादिकरणात्वे य' यतो वा इमानि भूतानि जायन्ते
येन जतानि ञ्जवन्ति यत् प्रन्त्यभिसंविशन्ति " इत्यादिश्रुतिर्मानम् ।

यद्वा निम्निलजगद्गुपादानत्वं ब्रह्मणो लक्षणम् । उपादानत्वं च
जगदध्यासाधिष्ठानत्वम् जगदाकारेण परिणाममानमायाधिष्ठानत्वं
वा । अत्रादृशमेवोपादानत्वमभिप्रेत्य " इदं सर्वं यद्यमात्मा
" सस्य त्यय्याभवत् " अडु स्यां प्रजायेय " इत्यादिश्रुतिषु
ब्रह्मप्रपञ्चयोस्तादात्म्यव्यपदेशः । घटः सन् " " घटो भाति "
" घट इष्टः " इत्यादिलौकिकव्यपदेशोऽपि सख्यिदानन्दरूप-
ब्रह्मैक्याध्यासात् ।

नवानन्दात्मकसिद्ध्यासाद्घटादृष्टत्वव्यवहारे दुःखस्यापि
तत्राध्यासात् तस्यापीष्टत्वव्यवहारापत्तिरिति चेत् न " आरोपे
सति निमित्तानुसरणम् न तु निमित्तमस्तीत्यारोपः " इत्यभ्युपगमेन
दुःखादौ सख्यिदंशाध्यासेऽपि आनन्दांशाध्यासाभावात् । जगति
नामरूपंशद्वयव्यवहारस्तु अविद्यापरिणामात्मकनामरूपसम्बन्धात् ।
तदुक्तम् -

" अस्ति भाति प्रियं रूपं नाम येत्वंशपञ्चकम् ।
आद्यं त्रयं ब्रह्मरूपं जगद्रूपं ततो द्वयम् ॥ " इति ॥

अथ जगतो जन्मकर्मो निरूपते । तत्र सर्गाधिकाले परमेश्वरः
सृष्ट्यमानप्रपञ्चवैचित्र्यलेतुप्राणिर्कर्मसङ्कृतोऽपरिमितानिरूपित -
शक्तिविशेषविशिष्टमायासङ्घितः सन् नामरूपात्मकनिम्निलप्रपञ्चं
प्रथं बुद्धावाकलय्य " इदं करिष्यामि " इति सङ्कल्पयति " तद्वैक्षत
अडु स्यां प्रजायेय " " सोऽकामयत अडु स्यां प्रजायेय " इत्यादि श्रुतेः ।
तत आकाशादीनि पञ्चभूतान्यपञ्चीकृतानि तन्मात्रपदप्रतिपादान्युत्पद्यन्ते ।
तत्राकाशास्य शब्दो गुणः वायोस्तु शब्दस्पर्शौ तेजसस्तु
शब्दस्पर्शरूपाणि अपां
तु शब्दस्पर्शरूपरसाः पृथिव्यास्तु शब्दस्पर्शरूपरसगन्धाः ।
न तु शब्दस्याकाशमात्रगुणत्वं वाय्वादावपि
तदुपलम्भात् । न यासौ भ्रमः बाधकाभावात् ।

धमानि भूतानि त्रिगुणमायाकार्याणि त्रिगुणानि । गुणाः सत्त्वरजस्तमांसि ।

अेतैश्च सत्त्वगुणोपेतैः पञ्चभूतैर्व्यस्तैर्यथाऽकमं श्रोत्रत्वक्ष्यक्षू -

रसनघ्राणानि ऽप्यज्ञानेन्द्रियाणि जायन्ते । अेतैरेव सत्त्वगुणोपेतैः पञ्च -

भूतैर्मिलितैर्मनोबुद्ध्युत्पन्नैरचित्तानि जायन्ते । श्रोत्रादीनां पञ्चानां

ऽकमेव द्विवातार्कवरुणाग्निनोषिष्टातृदेवताः । मन

आदीनां यतुर्णां ऽकमेव यन्द्रयतुर्भुवशङ्करायुता अधिष्ठातृदेवताः ।

अेतैरेव रजोगुणोपेतैः पञ्चभूतैर्यथाऽकमं वाक्प्राणोपादपायूपस्थाभ्यानि

ऽकमेन्द्रियाणि जायन्ते । तेषां च ऽकमेव

वह्नीन्द्रोपेन्द्रमृत्युप्रजापतयोऽधिष्ठातृ -

देवताः । रजोगुणोपेतैः पञ्चभूतैरेव मिलितैः पञ्च वायवः प्राणोपनव्यानोदान -

समानाभ्या जायन्ते । तत्र प्राग्गमनवान् वायुः प्राणो नासादिस्थानवर्ती ।

अर्वाग्गमनवानपानः पाय्वादिस्थानवर्ती । विष्वग्गमनवान् व्यानः

अभिलशरीरवर्ती । उर्ध्वग्गमनवानुत्कमण्वायुरुदानः कण्ठस्थानवर्ती ।

अशितपीतान्नादिसमीकरणकरः समानः नाभिस्थानवर्ती ।

तैरेव तमोगुणोपेतैरपञ्चीकृतभूतैः पञ्चीकृतभूतानि जायन्ते ।

॥ तासां त्रिवृतं त्रिवृतमेकैकां

करवाणि ॥ इति श्रुतेः पञ्चीकरणोपलक्षणार्थत्वात् ।

पञ्चीकरणप्रकारश्चेत्यम् - आकाशमादौ द्विधा विभज्य

तयोरेकं भागं पुनश्चतुर्धा विभज्य तेषां यतुर्णामंशानां

वाय्वादिषु यतुर्षु भूतेषु संयोजनम् । अेवं वायुं द्विधा विभज्य

तयोरेकं भागं पुनश्चतुर्धा विभज्य तेषां यतुर्णामंशानामाकाशादिषु

संयोजनम् । अेवं तेज आदीनामपि । तदेवमेकैकभूतस्थार्थं

स्वांशात्मकम् अर्धान्तरं यतुर्विधभूतमयमिति पृथिव्यादिषु

स्वांशाधिक्यात् पृथिव्यादिव्यवहारः । तदुक्तम् - ॥ वैशेष्यात्तु

तद्वादस्तद्वादः ॥ इति ।

पूर्वाक्तैरपञ्चीकृतभूतैस्त्रिगुणशरीरं परलोक्यात्रानिर्वाहकं

भोक्षपर्यन्तस्थाधि मनोबुद्धिभ्यामुपेतं ज्ञानेन्द्रियपञ्चक -

ऽकमेन्द्रियपञ्चक - प्राणोद्विपञ्चकसंयुक्तं जायते । तदुक्तम् -

॥ पञ्चप्राणमनोबुद्धिदशेन्द्रियसमन्वितम् ।

अपञ्चीकृतभूतोत्थं सूक्ष्माङ्गं भोगसाधनम् ॥ इति ।

तस्य द्विविधम् - परमपरं च । परं उिरण्यगर्भलिङ्गशरीरम्

अपरमस्मदादिलिङ्गशरीरम् । तत्र छिरण्यगर्भलिङ्गशरीरम्
महत्तत्त्वम् अस्मदादिलिङ्गशरीरं खाडङ्गार इत्याप्यायते ।

अवं तमोगुणयुक्तोभ्यः पञ्चीकृतभूतेभ्यो भूयन्तरिक्षस्वर्मह -
र्जनतपःसत्यात्मकस्योर्ध्वलोकसप्तकस्य अतलवितलसुतल-
तलातलरसातलमलातलपातालाप्यस्य अधोलोकसप्तकस्य ब्रह्माण्डस्य
जरायुजाण्डजस्वेदजोद्दृमिज्जाप्ययतुर्विधस्थूलशरीराणां योत्पत्तिः ।
तत्र जरायुजानि जरायुभ्यो जातानि मनुष्यपश्चाद्विशरीराणि ।
अण्डजन्याण्डोभ्योजातानि पक्षिपन्नगाद्विशरीराणि । स्वेदजानि
स्वेदाज्जातानि यूकमशकाद्विशरीराणि । उद्दृमिज्जानि भूमिनुद्दृमिध
जातानि वृक्षादीनि । वृक्षादीनामपि पापङ्गलभोगायतनत्वेन
शरीरत्वम् ।

तत्र परमेश्वरस्य पञ्चतन्मात्राद्युत्पत्तौ समदशावयवोपेत -
लिङ्गशरीरोत्पत्तौ छिरण्यगर्भस्थूलशरीरोत्पत्तौ य साक्षात्
कर्तृत्वम् एतरनिष्पिलप्रपञ्चोत्पत्तौ य छिरण्यगर्भाद्विद्वारा
" उन्ताडमिमास्तिस्मौ देवता अनेन जुवेनात्मनानुप्रविश्य
नामरूपे व्याकरवाणि " इति श्रुतेः ।

छिरण्यगर्भो नाम मूर्तित्रयादन्यः प्रथमो जुवः ।

" स वै शरीरी प्रथमः स वै पुरुष उच्यते ।
आदिकर्ता स भूतानां ब्रह्मात्रे समवर्तत ॥

" छिरण्यगर्भः समवर्ततात्रे " इत्यादिश्रुतेः ।

अवं भूतभौतिकसृष्टिर्निर्गुपिता ।

एदानीं प्रलयो निर्गुप्यते । प्रलयो नाम त्रैलोक्यविनाशः । स य
यतुर्विधः - नित्यः प्राकृतो नैमित्तिक आत्यन्तिकश्चेति । तत्र नित्यः
प्रलयः सुषुप्तिः तस्याः सकलकार्यप्रलयरूपत्वात् । धर्माधर्म -
पूर्वसंस्काराणां य तदा कारणात्मनाऽवस्थानम् । तेन सुप्तोत्थितस्य
न सुप्तदुःखाद्यनुपपत्तिः न वा स्मरणानुपपत्तिः । न य सुषुप्तौ
अन्तःकरणस्य विनाशे तदधीनप्राणाद्विडियानुपपत्तिः वस्तुतः
श्वासाद्यभावेऽपि तद्गुणलब्धेः पुरुषान्तरविभ्रममात्रत्वात्
सुप्तशरीरोपलम्भवत् । न य अवं सुप्तस्य परेताद्विशेषः सुप्तस्य
छि लिङ्गशरीरे संस्कारात्मनाऽत्रैव वर्तते परेतस्य तु लोकान्तरे
इति वैलक्षण्यत्वात् ।

यद्वा अन्तःकरास्य द्वे शक्ति - ज्ञानशक्तिः क्रियाशक्तिश्चेति ।

तत्र ज्ञानशक्तिविशिष्टान्तःकरास्य सुषुप्तौ विनाशः न तु
 क्रियाशक्तिविशिष्टस्य एति प्राणवस्थाभविशुद्धम् । " यदा
 सुप्तः स्वप्नं न कञ्चन पश्यति अथास्मिन् प्राण एवैकधा भवति
 अथैनं वाक् सर्वैर्नाभिः सङ्ग्राह्येति " सता सोम्य तदा सम्पन्नो
 भवति स्वमपीतो भवति " एत्यादिश्रुतिरुक्तसुषुप्तौ मानम् ।

प्राकृतप्रलयस्तु कार्यब्रह्मविनाशनिमित्तकः सकलकार्यविनाशः ।
 यदा तु प्रागेवोत्पन्नब्रह्मसाक्षात्कारस्य कार्य ब्रह्मणो ब्रह्माण्डाधिकार -
 लक्षणप्रारब्धकर्मसमाप्तौ विदेहकैवल्यात्मिका परा मुक्तिः तदा
 तल्लोकवासिनाभ्युत्पन्नब्रह्मसाक्षात्काराणां ब्रह्मणा सह विदेहकैवल्यम् ।

" ब्रह्मणा सह ते सर्वे सम्प्राप्ते प्रतिसञ्चरे ।
 परस्थान्ते कृतात्मानः प्रविशन्ति परं पदम् " एति स्मृतेः ।
 अत्र स्वलोकवासिभिः सह कार्यब्रह्मणि मुख्यमाने तदधिष्ठितब्रह्माण्ड
 तदन्तर्गतनिम्बिललोकं तदन्तर्गतस्थावरादीनां भौतिकानां
 भूतानां य प्रकृतौ मायायां लयः न तु ब्रह्मणि बाधरूपविनाशस्यैव
 ब्रह्मनिष्ठत्वात् अतः प्राकृत एत्युच्यते ।

कार्यब्रह्मणो दिवसावसाननिमित्तकः त्रैलोक्यमात्रप्रलयः
 नैमित्तिकप्रलयः । ब्रह्मदिवसश्चतुर्युगसहस्रपरिमितकालः
 " यतुर्युगसहस्राणि ब्रह्मणो दिनमुच्यते " एत्यादिवचनात् ।
 प्रलयकालोऽपि दिवसकालपरिमितः रात्रिकालस्य
 दिवसकालतुल्यत्वात् ।

प्राकृतप्रलये नैमित्तिकप्रलये च पुराणवचनानि प्रमाणानि ।

" द्विपरार्धे त्वत्किन्ते ब्रह्मणो परमेष्ठिनः ।

तदा प्रकृतयः सम कल्पन्ते प्रलयाय हि ॥

अेष प्राकृतिको राजन् प्रलयो यत्र लीयते " ।

एति वचनं प्राकृतप्रलये मानम् ।

" अेष नैमित्तिकः प्रोक्तः प्रलयो यत्र विश्वसृक् ।

शेतेऽनन्तासने नित्यमात्मसात्कृत्य यापिलम् " ।

एति वचनं नैमित्तिकः प्रलये मानम् ।

तुरीयप्रलयस्तु ब्रह्मसाक्षात्कारनिमित्तकः सर्वभोक्षः ।

स यैकज्जववादे युगपदे नानाज्जववादे तु कमेण । " सर्व

अेकीभवन्ति ॥ ॐत्यादिश्रुतेः ।

तत्राधास्त्रयोऽपि लयाः कर्मोपरमनिमित्ताः तुरीयस्तु
ज्ञानोद्यनिमित्तो लयोऽज्ञानेन सञ्चैवेति विशेषः ।

अेवं यतुर्विधप्रलयो निरूपितः । तस्यदानीं कर्मो निरूप्यते । भूतानां
भौतिकानां च न कारणलयकमेण लयः कारणलयसमये
कार्याणामाश्रयमन्तरेणावस्थानानुपपत्तेः किन्तु सृष्टिक्रमविपरीतकमेण ।
तत्तत्कार्यनाशे तत्तज्जनकादृष्टनाशस्यैव प्रयोजकतया
उपादाननाशस्याप्रयोजकत्वात् । अन्यथा न्यायमतेऽपि मलाप्रलये
पृथिवीपरमाणुगतरूपरसादेरविनाशापत्तेः । तथा च पृथिव्या
अप्सु अपां तेजसि तेजसो वायौ वायोराकाशे आकाशस्य शुवाडङ्कारे
तस्य छिरण्यगर्भाडङ्कारे तस्य याविधायाम् - ॐत्येवंरूप अेव प्रलयः ।
तदुक्तं विष्णुपुराणे -

॥ जगत्प्रतिष्ठा देवर्षे पृथिव्याप्सु प्रलीयते ।
तेजस्यापः प्रलीयन्ते तेजो वायौ प्रलीयते ॥

वायुश्च लीयते व्योम्नि तस्याव्यक्ते प्रलीयते ।

अव्यक्तं पुरुषे ब्रह्मनिष्ठले सम्प्रलीयते ॥ ॐति ।

अेवंविधप्रलयकारणत्वं तत् - पदार्थस्य

ब्रह्मणस्तटस्थलक्षणम् ।

ननु वेदान्तैर्ब्रह्मणि जगत्कारणत्वेन प्रतिपाद्यमाने सति सप्रपञ्चं
स्यात् अन्यथा सृष्टिवाक्यानामप्रामाण्यापत्तिरिति चेत् न । न छि
सृष्टिवाक्यानां सृष्टौ तात्पर्यम् किन्तु अद्वये ब्रह्मण्येव । तत्प्रतिपत्तौ
कथं सृष्टेरुपयोगः । ॐत्यम् - यद्वि सृष्टिमनुपन्यस्य प्रपञ्चस्य
वायौ प्रतिषिद्धस्य रूपस्येव ब्रह्मणोऽन्यत्रावस्थानशङ्कायां
न निर्विचिकित्सामद्वितीयत्वं प्रतिपादितं स्यात् । ततः
सृष्टिवाक्याद्ब्रह्मोपादेयत्वज्ञाने सति उपादानं विना
कार्यस्यान्यत्र सद्भावशङ्कायां निरस्तायां ॥ नेति नेति ॥
ॐत्यादिना ब्रह्मण्यपि तस्यासत्त्वोपपादनेन प्रपञ्चस्य
तुच्छत्वावगमे निरस्तनिष्ठितद्वैतविभ्रममण्डं सख्यिदानन्दैकरसं
ब्रह्म सिद्धतीति परम्परया सृष्टिवाक्यानामपि अद्वितीये
ब्रह्मण्येव तात्पर्यम् । उपासनाप्रकरणपठितसगुणब्रह्मवाक्यानां
च उपासनाविध्यपेक्षितगुणारोपमात्रपरत्वम् न गुणपरत्वम् ।

निर्गुणप्रकरणपठितानां सगुणवाक्यानान्तु निषेधवाक्या -
पेक्षितनिषेध्यसमर्पकत्वेन विनियोग इति न किञ्चिदपि
वाक्यमद्वितीयब्रह्मप्रतिपादनेन विरुध्यते ।

तदेवं स्वरूपतटस्थलक्षणलक्षितं तत् पदवाच्यमीश्वर्यैतन्यं
मायाप्रतिबिम्बरूपमिति केचित् । तेषामयमाशयः - श्रवणपरमेश्वर -
साधारणं यैतन्यमात्रं बिम्बम् तस्यैव बिम्बस्याविद्यात्मिकायां
मायायां प्रतिबिम्बमीश्वर्यैतन्यम् अन्तःकरणेषु प्रतिबिम्बं
श्रवण्यैतन्यम् " कार्योपाधिरयं श्रवणः कारणोपदिशीश्वरः " इति
श्रुतेः । अेतन्मते जलाशयगतशरावजलगतसूर्यप्रतिबिम्बयोरिव
श्रवणपरमेश्वरयोर्भेदः । अविद्यात्मकोपाधेर्व्यापकतया
तदुपाधिकेश्वरस्यापि व्यापकत्वम् । अन्तःकरणस्य परिच्छिन्नतया
तदुपाधिकश्रवणस्यापि परिच्छिन्नत्वम् ।

अेतन्मतेऽविद्याकृतदोषा श्रवणं एव परमेश्वरेऽपि स्युः उपाधेः
प्रतिबिम्बपक्षपातित्वात् इत्यस्वरसात् बिम्बात्मकमीश्वर्यैतन्यमित्यपरे ।
तेषामयमाशयः - अेकमेव यैतन्यं बिम्बत्वाकान्तमीश्वर्यैतन्यम्
प्रतिबिम्बत्वाकान्तं श्रवण्यैतन्यम् । बिम्बाप्रतिबिम्बकल्पनोपाधिश्चैक -
श्रवणवादे अविद्या अनेकश्रवणवादे तु अन्तःकरणान्येव । अविद्यान्तः -
करणरूपोपाधिप्रयुक्तो श्रवणपरमेदः । उपाधिकृतदोषाश्च प्रतिबिम्बे
श्रवणं एव वर्तन्ते न तु बिम्बे परमेश्वरे उपाधेः प्रतिबिम्बपक्षपातित्वात् ।
अेतन्मते य गगनसूर्यस्य जलादौ भासमानप्रतिबिम्बसूर्यस्येव
श्रवणपरयोर्भेदः ।

ननु ग्रीवस्थमुभस्य दर्पणप्रदेशे एव बिम्बयैतन्यस्य परमेश्वरस्य
श्रवणप्रदेशेऽभावात् तस्य सर्वान्तर्यामित्वं
न स्यादिति चेत्, न । साधनक्षत्र-
स्याकाशस्य जलादौ प्रतिबिम्बितत्वे बिम्बभूतमलाकाशस्यापि जलादिप्रदेश-
सम्बन्धदर्शनेन परिच्छिन्नाबिम्बस्य प्रतिबिम्बदेशसम्बन्धित्वेऽप्य-
परिच्छिन्नब्रह्मबिम्बस्य प्रतिबिम्बदेशसम्बन्धाविरोधात् ।

न यं रूपदीनस्य ब्रह्मणो न प्रतिबिम्बसम्भवः, रूपवत् एव
तथात्वदर्शनात्, इति वाच्यम् ; नीरूपस्यापि रूपस्य प्रतिबिम्ब-
दर्शनात् । न यं नीरूपस्य द्रव्यस्य प्रतिबिम्बाभावनियमः,
आत्मनो द्रव्यत्वाभावस्य उक्तत्वात् ।

" अेकधा बहुधा यैव दृश्यते जलचन्द्रवत् । "

तथा छि - तैजसमन्तःकरणं स्वच्छद्रव्यत्वात् स्वत एव
 श्रुवयैतन्त्याभिव्यञ्जनसमर्थम् । घटादिकस्तु न तथा, अस्वच्छ-
 द्रव्यत्वात् । स्वाकारवृत्तिसंयोगदशायां नु वृत्त्यभिभूतजाड्य-
 धर्मकतया वृत्त्युत्पादितयैतन्त्याभिव्यञ्जनयोग्यतश्चतया य
 वृत्त्युदयानन्तरं यैतन्त्यमभिव्यनक्ति । तद्दुक्तं विवरणे - अन्तःकरणं
 छि स्वस्मिन्नैव स्वसंसर्गिण्यपि घटाद्यै यैतन्त्याभिव्यक्तियोग्यतामापाद्यति ॥
 छि । दृष्टं यास्वच्छद्रव्यस्यपि स्वच्छद्रव्यसम्बन्धदशायां
 प्रतिभिम्बग्राहित्वम् । तथा कुड्यादेर्जलादिसंयोगदशायां भुभादि-
 प्रतिभिम्बग्राहिता । घटादेरभिव्यञ्जात्वं य तत्र प्रतिभिम्बग्राहित्वम् ,
 यैतन्त्यस्याभिव्यक्तत्वं य तत्र प्रतिभिम्बितत्वं ।

अवविधाभिव्यञ्जकत्वसिद्ध्यर्थमेववृत्तेरपरोक्षस्थले
 अलिर्निर्गमनाङ्गीकार । परोक्षस्थले तु वङ्ग्यादेर्वृत्तिसंसर्गाभावेन
 यैतन्त्याभिव्यञ्जकतया नापरोक्षत्वम् । अतन्मते य
 विषयाणामपरोक्षत्वं यैतन्त्याभिव्यञ्जकत्वमिति द्रष्टव्यम् ।
 अवं श्रुवस्यापरिच्छिन्नत्वेऽपि वृत्तेः सम्बन्धार्थत्वं निरूपितम् ।

छि । परिच्छिन्नत्वपक्षे सम्बन्धार्थत्वं निरूप्यते । तथा छि -
 अन्तःकरणोपाधिको श्रुवः । तस्य न घटाद्युपादानता, घटादिदेशसम्बन्धात् ।
 किन्तु ब्रह्मैव घटाद्युपादानम् , तस्य मायोपहितस्य सकलघटाधन्वयित्वात् ।
 अत एव ब्रह्मणः सर्वज्ञत्वं । तथा य श्रुवस्य घटाद्यधिष्ठानब्रह्मयैतन्त्या-
 भेदमन्तरेण घटाद्यवभासासम्भवे प्राप्ते ,
 तदवभासाय घटाद्यधिष्ठानब्रह्म-
 यैतन्त्याभेदसिद्ध्यर्थं घटाद्याकारवृत्तिरिष्यते ।

ननु वृत्त्यापि कथं प्रमातृयैतन्त्यविषययैतन्त्ययोरभेदः
 सम्पाद्यते, घटानःकरणरूपोपाधिभेदेन तदवच्छिन्नयैतन्त्ययो -
 रभेदासम्भवात् , छि । वृत्तेर्ब्रह्मैवनिर्गमनाङ्गीकारेण
 वृत्त्यन्तःकरणविषयाणामेकदेशस्थत्वेन तद्गुणधेयभेदाभावस्य
 उक्तत्वात् । अवेमपरोक्षस्तद्वले वृत्तेर्भतभेदेन विनियोग उपपादितः ।
 छिन्द्रियाजन्यविषयगोचरापरोक्षान्तःकरणवृत्त्यवस्था स्वप्नावस्था ।
 जाग्रदवस्थाव्यावृत्त्यर्थम् ॥ छिन्द्रियाजन्ये ॥ ति । अविधावृत्तिभ्यां
 सुषुप्तावतिव्याप्तिवारणाय ॥ अन्तःकरणे ॥ ति । सुषुप्तिर्नाम अविधा -
 गोचराविधावृत्त्यवस्था । जाग्रत्स्वप्नयोरविधाकारवृत्तेरन्तःकरणवृत्तित्वात्

तत्रातिव्याप्तिः । अत्र डेयिन्मरणभूर्धयोरवस्थान्तरत्वमाहुः, अपरे
तु सुषुप्तावेव तयोरन्तर्भावमाहुः । तत्र तयोरवस्थात्रयान्तरत्वात्तदभिर्भावयोः

॥ त्वं - पदार्थनिर्गुणो उपयोगाभावात् न तत्र प्रयत्यते ।

तस्य मायोपाध्यपेक्षया ऐक्यत्वम्, अन्तःकरणोपाध्यपेक्षया य
नानात्वं व्यवह्रियते । अतेन ज्ञवस्थाशुत्वं प्रत्युक्तम्,

॥ बुद्धेर्गुणेन यैवं व्याप्यमात्रो व्यपरोऽपि दृष्टः ॥

॥ इत्यादौ ज्ञवस्य बुद्धि - शब्दवाच्यान्तःकरणपरिणामोपाधिकस्य
परमाशुत्वश्रवणात् ।

स य ज्ञवः स्वयंप्रकाशः, स्वप्नावस्थामधिकृत्य अत्रायं पुरुषः

स्वयं ज्योतिः ॥ इति श्रुतेः । अनुभववृत्तश्च, प्रज्ञानधनमेव

॥ इत्यादिश्रुतेः । अनुभवामि ॥ इति व्यवहारस्तु वृत्तिप्रतिबिम्बित-
यैतन्न्यमादाय उपपद्यते ।

॥ अयं त्वं - पदार्थो निर्गुणः ।

अधुना 'तत् - त्वम् - पदार्थयोरैक्यं महावाक्यप्रतिपाद्य -

मभिधीयते । ननु नाडमीश्वरः ॥ इत्यादिप्रत्यक्षेण,

किञ्चिज्ज्ञत्वसर्वज्ञत्वादिविरुद्धधर्माश्रयत्वादिविद्गौन,

॥ द्वा सुपर्णा ॥ इत्यादिश्रुत्या -

॥ द्वाविमौ पुरुषौ लोके क्षरश्चाक्षरमेव य ।

क्षरः सर्वाणि भूतानि कूटस्थोऽक्षर उच्यते ॥

॥ इत्यादिस्मृत्या य ज्ञवपरमेष्ठस्यावगतत्वेन तत्त्वमस्या -

॥ इवाक्यम् आदित्यो यूषः, यजमानः प्रस्तवः

॥ इत्यादिवाक्यवदुपचरितार्थमेव, इति चेत्, न । भेदप्रत्यक्षस्य

सम्भावितकरणदोषस्यासम्भावितदोषवेदजन्मज्ञानेन

॥ आध्यमानत्वात् । अन्यथा यन्मगताधिकपरिमाणग्राह्यज्योतिः -

शास्त्रस्य यन्मगतादिग्राह्यप्रत्यक्षेण बाधापत्तेः । पाकरक्ते

॥ घटे रक्तोऽयम्, न श्यामः ॥ इतिवत् सविशेषेण ॥

॥ इति न्यायेन ज्ञवपरमेष्ठग्राह्यप्रत्यक्षस्य विशेषणीभूतधर्म -

॥ भेदविषयत्वाच्च । अत एव नानुमानमपि प्रमाणम्,

॥ आगमविरोधात्, मेरुपाषाणभयत्वानुमानवत् ।

॥ नाभ्यागमान्तरविरोधः । तत्परातत्परवाक्ययोस्तत्परवाक्यस्य

॥ बलवत्त्वेन लोकसिद्धभेदानुवादि - ॥ द्वा सुपर्णा ॥ त्यादि -

वाङ्मयापेक्षया उपक्रमोपसंख्याराधवगताद्वैततात्पर्यविशिष्टस्य
 " तत्त्वमस्या " दिवाङ्मयस्य प्रबलत्वात् । न यं श्रुवपरैक्ये
 विरुद्धधर्माश्रयत्वानुपपत्तिः , शीतस्यैव जलस्यौपाधिकौषण्याश्रयत्ववत्
 स्वभावात्तो निर्गुणस्यैव श्रुवस्यान्तःकरणधुपाधिक -
 कर्तृत्वाद्याश्रयत्वप्रतिभासोपपत्तेः । यदि यं जलादावौषण्यमारोपितम् ,
 तदा प्रकृतेऽपि तुल्यम् । न यं सिद्धान्ते कर्तृत्वस्य क्वचिदध्यभावा -
 दारोप्यप्रमाहितसंस्काराभावे कथमारोपः , एति वाच्यम् ,
 लाघवेनारोप्यविषयकसंकारत्वेनैव तस्य हेतुत्वात् । न यं
 प्राथमिकारोपे का गतिः , कर्तृत्वाद्यध्यासप्रवादस्यानादित्वात् ।
 तत्र ' तत्त्वम् ' - पदवाच्ययोर्विशिष्टयोरैक्यायोगेऽपि
 लक्ष्यस्वरूपयोरैक्यमुपपादितमेव । अत एव तत्प्रतिपादक -
 " तत्त्वमस्या " दिवाङ्मयानामभाडार्थत्वम् , " सोऽयम् " ,
 एत्यादिवाक्यवत् । न यं कार्यपराणामेव प्रामाण्यम् , यैत्र ,
 पुत्रस्ते जातः " एत्यादौ सिद्धेऽपि सङ्गतिग्रहात् ।
 एवं सर्वप्रमाणाविरुद्धं श्रुतिस्मृतीतिहासपुराणप्रतिपाद्यं
 श्रुवपरैक्यं वेदान्तशास्त्रस्य विषय एति सिद्धम् ।
 एति वेदान्तपरिभाषायां विषयपरिच्छेदः ।

८ प्रयोजनम् ।

एदानीं प्रयोजनं निरूप्यते । यद्वगत् सत् स्ववृत्तितया षष्ठ्यते
 तत्प्रयोजनम् । तस्य द्विविधम् - मुष्यं गौणं येति । तत्र
 सुभङ्गुःआभावौ मुष्ये प्रयोजने , तदन्यतरसाधनं गौणं प्रयोजनम् ।
 सुभं यं द्विविधम् - सातिशयं निततिशयं यं । तत्र सातिशयं सुभं
 विषयानुषङ्गजनितान्तःकरणवृत्तितारतम्यकृतानन्दवेशाविर्भावविशेषः ,
 " अतस्यैवानन्दस्यान्यानि भूतानि मात्रामुपश्रुवन्ति " एत्यादि श्रुतेः ।
 निरतिशयं सुभं यं ब्रह्मैव , आनन्दो ब्रह्मेति व्यजानात् ,
 " विज्ञानमानन्दं ब्रह्म " एत्यादि श्रुतेः ।
 आनन्दात्मकब्रह्मावाप्तिश्च भोक्षः , शोकनिवृत्तिश्च ,
 " ब्रह्म वेदं ब्रह्मैव लवति , " तरति शोकमात्मवित् " ,
 एत्यादि श्रुतेः । न तु लोकान्तरावाप्तिः , तज्जन्यवैषयिकानन्दो
 वा भोक्षः , तस्य कृतकत्वेनानित्यत्वे मुक्तस्य पुनरावृत्त्यापत्तेः ।

ननु त्वन्मतेऽप्यानन्दावामेरनर्थनिवृत्तेश्च सादित्वे तुल्यो
 दोषः , अनादित्वे भोक्षमुद्दिश्य श्रवणार्णौ प्रवृत्त्यनुपपत्तिरिति
 येत् , न , सिद्धस्यैव ब्रह्मस्वरूपस्य भोक्षस्यासिद्धत्वब्रमेण
 तत्साधने प्रवृत्त्युपपत्तेः । अनर्थनिवृत्तिरप्यधिष्ठानभूतब्रह्म -
 स्वरूपतया सिद्धैव । लोकेऽपि प्राप्तप्राप्ति - परिहृतपरिहारयोः
 प्रयोजनत्वं दृष्टमेव । यथा उस्तगत्विस्मृतसुवर्णादौ तव
 उस्ते सुवर्णम् " इत्यामोपदेशादप्राप्तमिव प्राप्नोति । यथा वा
 वलधितयराणां अञ्जि सर्पत्वब्रमवतः " नायं सर्पः
 इत्यामवाक्यात् परिहृतस्यैव सर्पस्य परिहारः । अत्र
 प्राप्तस्याप्यानन्दस्य प्राप्तिः , परिहृतस्याप्यनर्थस्य
 निवृत्तिर्भोक्षः प्रयोजनं च ।

स य ज्ञानैकसाध्यः " तमेव विदित्वाऽतिमृत्युमेति , नान्यः
 पन्था विद्यतेऽयनाय " इति श्रुतेः , अज्ञाननिवृत्तेः ज्ञानैकसाध्यत्व -
 नियमाच्च । तस्य ज्ञानं ब्रह्मात्मैक्यगोचरम् , अत्यं
 वै जनक प्राप्नोऽसि , " तदात्मानमेवावेत् - अहं ब्रह्मास्मि " "
 इत्यादि श्रुतेः , तत्त्वमस्यादिव्याक्योत्थं ज्ञानं भोक्षस्य
 साधनम् " इति नारदीयवचनाच्च ।

तस्य ज्ञानमपरोक्षरूपम् , परोक्षत्वेऽपरोक्षब्रमनिवर्तक -
 त्वानुपपत्तेः । तस्यापरोक्षज्ञानं " तत्त्वमस्या " दिवाक्यादिति केचित् ,
 मनननिदिध्यासनसंस्कृतान्तःकरणदेवेत्येपरै ।

तत्र पूर्वार्थायां प्राप्तामाशयः - संविदापरोक्षं न करणविशेषोत्पत्ति -
 निबन्धनम् , किन्तु प्रमेयविशेषनिबन्धनम् इत्युपादितम् । तथा च
 ब्रह्मणः प्रमातृश्रुवाभिन्नतया तद्गोचरं शब्दजन्मपि ज्ञानमपरोक्षम् ।
 अत एव प्रतर्दनाधिकरणे प्रतर्दनं प्रति " प्राणोऽस्मि प्रज्ञात्मा , तं
 मामायुरमृतमुपास्व " इति

इन्द्रप्रोक्तवाक्ये ' प्राण ' - शब्दस्य ब्रह्मपरत्वे
 निश्चिते सति " मामुपास्व " इत्यशब्दाब्दानुपपत्तिमाशङ्क्य तद्गुत्तरत्वेन
 प्रवृत्ते " शास्त्रदृष्ट्या तूपदेशो
 वामदेववत् " इत्यत्र सूत्रे शास्त्रीया दृष्टिः
 शास्त्रदृष्टिः , " तत्त्वमस्या " दिवाक्यजन्मम् " अहं ब्रह्म " "
 इति ज्ञानं ' शास्त्रदृष्टि ' - शब्देनोक्तमिति ।

अन्येषां त्वेवमाशयः - करणविशेषनिबन्धनमेवज्ञानानां
 प्रत्यक्षत्वम् , न विषयविशेषनिबन्धनम् , अेकस्मिन्नेव सूक्ष्मवस्तुनि
 पटुकरणापटुकरणयोः प्रत्यक्षत्वाप्रत्यक्षत्वव्यवहारदर्शनात् ।
 तथ य संवित्साक्षात्वे ईन्द्रियजन्यत्वस्यैव प्रयोजकतया न
 शब्दजन्यज्ञानस्यापरोक्षत्वम् । ब्रह्मसाक्षात्कारेऽपि मनन -
 निदिध्यासनसंस्कृतं मन एव करणम् , " मनसैवानुद्गृह्यम् "
 इत्यादिश्रुतेः । मनोऽगम्यत्वश्रुतिश्चासंस्कृतमनोविषया ।
 न यैवं ब्रह्मण औपनिषदत्वानुपपत्तिः , अस्मद्भुक्तमनसो
 वेदजन्यज्ञानानन्तरमेव प्रवृत्ततया वेदोपश्रुतिवात् ;
 वेदानुपश्रुतिमानान्तरगम्यत्वस्यैव विरोधित्वात् ।
 ' शास्त्रदृष्टि ' - सूत्रमपि ब्रह्मविषयकमानसप्रत्यक्षस्य
 शास्त्ररयोज्यत्वाद्दुपपद्यते । तद्भुक्तम् -
 " ' अपि संराधने ' सूत्रात् शास्त्रार्थं ध्यानजा प्रमा ।
 शास्त्रदृष्टिर्मता , तान्तु वेत्ति वाचस्पतिः परम् ॥ "

तस्य ज्ञानं पापक्षयात् , स य कर्मानुष्ठानादिति
 परम्परया
 कर्मणां विनियोगः । अत एव " तमेतं वेदानुवचनेन
 ब्रह्मण
 विविदिषन्ति यज्ञेन दानेन तपसाऽनाशकेन " इत्यादि
 श्रुतिः ,
 " कषाये कर्मभिः पङ्क्वे ततो ज्ञानं प्रवर्तते " इत्यादि
 स्मृतिश्च सङ्गच्छते ।

एवं श्रवणमनननिदिध्यासनान्यपि ज्ञानसाधनानि ,
 मैत्रेयीब्रह्मणो आत्मा वा अरे द्रष्टव्यः इति
 दर्शनमनूद्य
 तत्साधनत्वेन " श्रोतव्यो मन्तव्यो निदिध्यासितव्यः " इति
 श्रवणमनननिदिध्यासनानां विधानात् । श्रवणं नाम
 वेदान्तानामद्वितीये ब्रह्मणि तत्पर्यावधारणानुद्धवा
 मानसी
 ङ्किया । मननं नाम शब्दावधारितेऽर्थे
 मानान्तरविरोधशङ्कायां

प्रदेशान्तरपठितस्य

प्रज्ञास्य " अग्निष्टोमे प्रवृत्ताञ्जि " एति वाक्यवत्

श्रवणानुवादेन

मनननिदिध्यासनविनियोजकं डिञ्चिद्वाक्यमस्ति । नापि

" दर्शपूर्णमासाभ्यां स्वर्गकामो यजेत " एति

वाक्यावगतकृल -

साधनताकदर्शपूर्णमासप्रकरणे प्रयाजादीनामिव

कृलसाधनत्वे -

नावगतस्य श्रवणस्य प्रकरणे मनननिदिध्यासनयोरभानम्

|

ननु ' द्रष्टव्यः ' एति दर्शनानुवादेन श्रवणे विहिते सति

कृलवत्तया श्रवणप्रकरणे तत्सन्निधावाभातयोर्मनननिदिध्यासनयोः

प्रयाजन्यायेन प्रकरणेवाद्वाङ्गतेति चेत् , न , " ते ध्यानयोगानुगता

अपश्यन् " एतादि श्रुत्यन्ते ध्यानस्य दर्शनसाधनत्वेनावगतस्य

अद्गाङ्गाङ्क्षयां प्रयाजन्यायेन श्रवणमननयोरेवाद्वाङ्गत्वापत्तेः ।

कमसमाप्ये य दूरनिरस्ते ।

डिञ्च्य प्रयाजादिष्वद्वाङ्गत्वविचारः सप्रयोजनः । पूर्वपक्षे

विकृतिषु न प्रयाजाधनुष्ठानम् ; सिद्धान्ते तु तत्रापि तदनुष्ठानमिति ।

प्रकृते तु श्रवणं न कस्यचित् प्रकृतिः , येन मनननिदिध्यासनयो -

स्तत्राध्यनुष्ठानमद्वाङ्गत्वविचारकृलं भवेत् । तस्मान्न तार्तीयशेषत्वं

मनननिदिध्यासनयोः , डिन्तु तथा घटादिकार्ये मृत्पिण्डादीनां

सङ्कारिकारणतेति प्राधान्याप्राधान्यव्यपदेशः , तथा श्रवण -

मनननिदिध्यासनानामपीति मन्तव्यम् ।

सूचितं यैतद्विवरणायार्यैः - " शक्तितात्पर्यविशिष्टशब्दावधारणं

प्रमेयावगमं प्रत्यव्यवधानेन कारणं भवति , प्रमाणस्य प्रमेयावगमं

प्रत्यव्यवधानात् । मनननिदिध्यासने तु चित्तस्थप्रत्यगात्मप्रवणता -

संस्कारपरिनिष्पन्न - तदेकाग्रवृत्तिकार्यद्वारेण ब्रह्मानुभवतेतुतां

प्रतिपद्यते एति कृलं प्रत्यव्यवहितकारणस्य शक्तितात्पर्यविशिष्ट -

शब्दावधारणस्य व्यवहिते मनननिदिध्यासने तद्द्वाङ्गे अद्गोडिक्यते ।

श्रवणादिषु य मुमुक्षूणामधिकारः , काम्ये कर्मणि कृलकामस्याधिकारित्वात् ।

मुमुक्षायां य नित्यानित्यवस्तुविवेकस्येडामुत्रार्थकृलभोगविरागस्य

शमदभोपरतितितिक्षासमाधानश्रद्धानां य विनियोगः । अन्तरिन्द्रियनिग्रहः

शमः । बहिरिन्द्रियनिग्रहो धमः । विक्षेपाभाव उपरतिः । शीतोष्णादि -
द्रव्यशानं तितिक्षा । चित्तैकाग्रं समाधानम् । गुरुवेदान्तवाक्येषु विश्वासः
श्रद्धा ।

अत्र ' उपरम ' - शब्देन संन्यासोऽभिधीयते ;

तथा य संन्यासिनामेव

श्रवणादावधिकारः , एति केचित् । अपरे तु ' उपरम ' - शब्दस्य
संन्यासवाचकत्वाभावात् , विक्षेपाभावमात्रस्य गृहस्थेष्वपि
सम्भवात् , जनकादेरपि ब्रह्मविचारस्य श्रूयमाणत्वात् ,
सर्वाश्रमसाधारणं श्रवणादिविधानमित्याहुः ।

सगुणोपासनमपि चित्तैकाग्र्यद्वारानिर्विशेषब्रह्मसाक्षात्कारहेतुः ।

तदुक्तम् -

" निर्विशेषं परं ब्रह्म साक्षात्कर्तुमनीश्वरः ।

ये मन्दास्तेऽनुकम्प्यन्तेसविशेषनिर्गुणैः ॥

वशीकृते मनस्येषां सगुणब्रह्मशीलनात् ।

तदेवाविर्भवेत् साक्षादपेतोपाधिकल्पनम् ॥ " एति ।

सगुणोपासकानां य अर्थिरादिमार्गोण ब्रह्मलोकगतानां तत्रैव

श्रवणाद्युत्पन्नतत्त्वसाक्षात्काराणां ब्रह्मणा सऽ मोक्षः ।

कर्मिणान्तु धूमादिमार्गोण पितृलोकं गतानामुपभोगेन कर्मक्षये

सति पूर्वकृतसुकृतदुष्कृतानुसारेण ब्रह्मादिस्थलावरान्तेषु

पुनरुत्पत्तिः । तथा य श्रुतिः - " रमणीयचरणा रमणीयां

योनिमापद्यन्ते , कपूयचरणाः कपूयां योनिमापद्यन्ते " एति ।

प्रतिषिद्धानुष्ठायिनां तु रौरवादिनरकविशेषेषु तत्तत्पापोचित -

तीव्रदुःखमनुभूय श्वशूकरादितिर्यग्योनिषु स्थावरादिषु

योत्पत्तिः , एत्यलं प्रसङ्गागतप्रपञ्चेन ।

निर्गुणब्रह्मसाक्षात्कारवतस्तु न लोकांतरगमनम् , " न

तस्य प्राणा उक्तामन्ति " एति श्रुतेः , किन्तु यावत्प्रारब्धकर्मक्षयं

सुभ्रदुःखे अनुभूय पश्चादपवृज्यते ।

ननु " क्षीयन्ते चास्य कर्माणि तस्मिन् दृष्टे परावरे " "

एत्यादि श्रुत्या , ज्ञानाग्निः सर्वकर्माणि लस्मसात् कुरुते

तथा " एत्यादि स्मृत्या य ज्ञानस्य सकलकर्मक्षयहेतुत्वनिश्चये

सति प्रारब्धकर्मावस्थानमनुपपन्नमिति चेत्, न । तस्य
 तावदेव चिरं यावन्न विमोक्ष्ये, अथ सम्पत्स्ये । इत्यादि श्रुत्या,
 " नाभुक्तं क्षीयते कर्म " इत्यादि स्मृत्या योत्यादितकार्यकर्म -
 व्यतिरिक्तानां सञ्चितकर्मणामेव ज्ञानविनाशयत्वावगमात् ।
 सञ्चितं द्विविधम् - सुकृतं दुष्कृतं च । तथा च श्रुतिः -
 " तस्य पुत्रा दायमुपयन्ति, सुलुटः साधुकृत्याम्, द्विषन्तः
 पापकृत्याम् " इति ।

ननु ब्रह्मज्ञानान्मूलाज्ञाननिवृत्तौ तत्कार्यप्रारब्धकर्मणोऽपि
 निवृत्तेः कथं ज्ञानिनां देहधारणमुपपद्यते इति चेत्, न,
 अप्रतिबन्धज्ञानस्यैवाज्ञाननिवर्तकतया प्रारब्धकर्मरूप-
 प्रतिबन्धकदशायामज्ञाननिवृत्तेरनङ्गीकारात् ।

नन्वेवमपि तत्त्वज्ञानादादेकस्य मुक्तौ सर्वमुक्तिः स्यात्,
 अविद्याया अेकत्वेन तन्निवृत्तौ क्वचिदपि संसारायोगादिति
 चेत्, न, इष्टापत्तेरित्येके । अपरे तु अेतद्दोषपरिहारायैव
 " इन्द्रो मायाभिः " इति बहुवचनश्रुत्यनुगृहीतमविद्यायानानात्व -
 मङ्गीकर्तव्यमित्याहुः । अन्ये तु अेकैवाविद्या, तस्याश्चाविद्याया
 ज्ञवभेदेन ब्रह्मस्वरूपपावरणशक्तयो नाना ; तथा च यस्य
 ब्रह्मज्ञानं तस्य ब्रह्मस्वरूपपावरणशक्तिविशिष्टविद्यानाशः,
 न त्वन्यं प्रति, इत्युपगमात् नैकमुक्तौ सर्वमुक्तिः । अत अेव
 " यावदधिकारमवस्थितिराधिकारिकाणाम् " इत्यस्मिन्नधिकरणे
 अधिकारिपुरुषाणामुत्पन्नतत्त्वज्ञानानामिन्द्रादीनां देहधारणा -
 नुपपत्तिमाशङ्क्य अधिकारापादकप्रारब्धकर्मसामान्यनन्तरं
 विदेहडैवत्यमिति सिद्धान्तितम् । तदुक्तमाचार्यवाचस्पतिमिश्रैः -

" उपसनादिसिद्धितोषितेश्चरथोदितम् ।

अधिकारं समाच्यैते प्रविशन्ति परं पदम् ॥ " इति ।

अेतच्चैकमुक्तो सर्वमुक्तिरिति पक्षे नोपपद्यते । तस्मादेकाविद्यापक्षेऽपि
 प्रतिज्ञवमावरणभेदोपगमेन व्यवस्थोपपादनीया ।

तदेवं ब्रह्मज्ञानान्मोक्षः । स यानर्थनिवृत्तिर्निरतिशय -
 ब्रह्मानन्दावासिञ्चेति सिद्धं प्रयोजनम् ।

इति वेदान्तपरिभाषायां प्रयोजनपरिच्छेदः ।

इति धर्मराज अध्वरीन्द्र विरचिता

वेदान्त परिभाषा समाप्ता ॥

Vedanta Paribhasha
pdf was typeset on March 24, 2024

Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

